

Nora Roberts – A fost odată o stea

Once Upon a Star

CAPITOLUL 1

- Acesta este potrivit pentru tine, spuse bătrâna.

Allena privi pandantivul care atârna ușor de lanțul gros de argint. De fapt, intrase numai ca să arunce o privire.

Bugetul nu-i permitea să cumpere din impuls – ceea ce era, bineînțeles, foarte amuzant și foarte plăcut. Iar afecțiunea ei față de toate lucrurile impulsive era chiar motivul pentru care, acum, nu-și permitea să facă acest lucru. N-ar fi trebuit să intre deloc în magazin.

Dar cine ar fi putut să-i reziste acelei prăvălioare de pe faleza unui încântător sătuleț irlandez?

Mai ales una care se numea "Amulette și leacuri".

Cu siguranta nu Allena Kennedy.

- E foarte frumos, dar eu...

- E singurul.

Ochii femeii erau de un albastru spălăcit, la fel ca marea care se izbea de zidul de stâncă din apropierea ușii.

Părul îi era de un gri metalic și strâns într-un coc care îi atârna greu pe gâtul subțire.

Purta o mulțime de lanțuri și ace de păr fascinante, dar nimic nu era ca pandantivul pe care îl ținea cu degetele ei osoase, își spuse Allena.

- Numai unul?

- Argintul a fost turnat în Cazanul lui Dagda deasupra focului de echinocțiu de vară și gravat de degetul lui Merlin. Cel al lui Arthur.

- Merlin?

Allena era o neștiutoare în ceea ce privea poveștile despre magie și acte de vitejie. Sora ei vitregă, Margaret, ar fi pufnit și ar fi spus, nu, ea era numai bleagă.

- Vrăjitorul marelui rege a hoinărit prin toată Irlanda în vremea lui. Aici a descoperit Dansul Uriaşului și l-a luat pentru Arthur, transportându-l peste Marea Irlandei până în Anglia. Dar, deși a luat magia din aceste regiuni, a mai lăsat ceva, spuse bătrâna și, privind-o pe Allena, legănă pandantivul. Aici este puțin din ea și îți aparține.

- Nu pot..., zise Allena, dar se opri, ațintindu-și privirea asupra pandantivului.

Acesta era un oval prelung, lipsit de strălucire și având gravat în mijloc ceva sub forma unei stele care exploda.

Părea să capteze lumina lăptoasă care pătrundea pe fereastra prăvăliei, reținând-o, răspândind-o, astfel încât sclipi hipnotic în ochii Allenei. Steaua păru să strălucească.

- Am venit doar să mă uit.

- Sigur, dacă nu te uiți, nu găsești, nu? Ai venit tocmai din America să te uiți.

Allena încercă să-și aducă aminte că venise să o ajute pe Margaret cu grupul de turiști.

Afacerea lui Margaret, "O aventură civilizată", se bucura de foarte mult succes – și era deosebit de organizată.

Toată lumea spunea că Allena trebuia să se organizeze puțin.

Iar Margaret spusese foarte limpede, chiar brutal de limpede, că acea ocazie era ultima ei șansă.

- Fii organizată, fii pregătită și fii foarte punctuală, îi spusese Margaret stând în biroul ei înspăimântător și ordonat din New York. Dacă reușești asta s-ar putea să ai o șansă. Dacă nu, eu îmi iau mâinile de pe tine, Lena.

N-ar fi fost prima oară când cineva își lua mâinile de pe ea. În ultimii trei ani, pierduse trei slujbe.

Bine, patru, dar nu părea necesar să pună la socoteală acele două zile oribile când lucrase ca asistentă a surorii soacrei unchiului ei.

Nu vărsase cerneala intenționat pe rochia Valentino albă.

Și, dacă Dragonul Social n-ar fi insistat să folosească stiloul pentru toată corespondența, nici n-ar fi avut ce cerneală să se verse.

Dar, nu asta era problema, își aminti ea uitându-se fix la pandantiv.

Pierduse slujba aceea și pe celelalte, iar, acum, Margaret îi oferea șansa de a dovedi că nu era o proastă.

Ceea ce Allena se temea că poate chiar era.

- Trebuie să-ți găsești locul.

Clipind, Allena reuși să-și ia ochii de la pandantiv și să se uite din nou la bătrână.

Ochii acesteia păreau atât de buni și de plini de înțelepciune.

- Poate n-am un loc anume.

- Ah, fiwcare dintre noi are unul, dar unii nu și-l găsesc atât de ușor în lume în felul cum o văd alții. Și pe noi. Dumneata ai căutat în locuri nepotrivite. Până acum. Acesta îți aparține, spuse ea din nou.

- Nu pot să mi-l permit, spuse pe un ton de scuză, chiar în timp ce întindea mâna spre el.

Doar să-l atingă.

Și, atingându-l, simți căldura emanată de argint și o dorință puternică în suflet.

Un fior îi străbătu șira spinării chiar în clipa în care ceva greu păru să i se lase asupra inimii. Nu avea ce să-i facă rău dacă îl încerca. Cu siguranță nu făcea niciun rău dacă vedea cum îi stătea, cum se simțea cu el.

Ca într-un vis, luă lanțul din mâna bătrânei și și-l puse la gât.

Greutatea de pe inimă se ridică.

Pentru o clipă, lumina care pătrundea pe fereastră deveni mai intensă, făcând să strălucească suvenirurile, borcănelele cu ierburi și pietricelele străvechi de pe rafturi și tejghele.

O imagine îi apăru brusc în minte, cu cavaleri și balauri, vânt puternic și apă, un cerc alcătuit din pietre sub un cer negru și învolburat.

Apoi umbra unui bărbat la fel de nemișcat ca pietrele.

În adâncul sufletului, știa că o aștepta pe ea, așa cum nu mai făcuse nimeni până atunci și nici nu avea să mai facă vreodată.

Și avea să aștepte veșnic.

Allena strânse pandantivul în mână, plimbându-și degetul mare peste stea.

O bucurie imensă explodă în sufletul ei, la fel de limpede ca și lumina soarelui. Ah! își spuse ea. Bineînțeles. E al meu. La fel cum eu sunt a lui și el e al meu.

- Cât costă? se auzi ea întrebând și știu că niciun preț n-ar fi fost prea mare.

- Zece lire, simbolic.

- Zece? întrebă ea deschizând poșeta. Trebuie să valoreze mai mult.

O avere regească, o vrajă, un vis de îndrăgostit.

- Desigur, spuse bătrâna, dar întinse mâna după bancnotă. Și dumneata la fel. Continuă-ți călătoria și vei vedea.

- Mulțumesc.

- Ești o fată bună, spuse femeia când Allena porni spre ușă.

Iar, după ce aceasta se închise, zâmbetul bătrânei deveni strălucitor și viclean.

- Lui n-o să-i placă, dar o să-l dai tu pe brazdă până în ajunul echinocțiului. Și, dacă o să ai nevoie de ajutor, ei bine, plăcerea va fi de partea mea.

Afară, Allena se uită la faleză, la dig, la șirul de căsuțe, ca și cum ar fi ieșit dintr-un vis.

Ciudat, își spuse ea, nu-i așa că totul fusese minunat de ciudat? Atinse pandantivul din nou.

Numai unul, turnat în Cazanul lui Dagda, gravat de Merlin.

Bineînțeles că Margaret ar fi râs și i-ar fi spus că bătrâna mai avea încă o duzină în depozit pentru turiștii naivi. Și Margaret, ca întotdeauna, avea dreptate, probabil. Dar nu conta.

Ea avea pandantivul și o poveste grozavă care îl însoțea. Și totul numai pentru zece lire. Un chilipir.

Își ridică privirea și se strâmbă. Cerul era acoperit de nori groși și plumburii.

Probabil că Margaret nu era deloc încântată de faptul că vremea nu era conformă cu planurile pentru ziua aceea.

Călătoria cu feribotul pe insulă fusese pusă la punct cu meticulozitate.

Pe drum se serveau ceai și pateuri, în timp ce Margaret le povestea celor douăzeci de turiști despre istoria locului pe care urmau să-l viziteze.

Allena fusese cea care îi bătuse la mașină însemnările și printase copiile pentru turiști.

Pritmul popas avea să fie la centrul de orientare al vizitatorilor.

Acolo, avea să se facă un tur al ruinelor unei mănăstiri și al cimitirului, ceea ce Allena abia aștepta, după care aveau să ia masa de prânz, sub forma unui picnic, pe care cei de la hotel îl puseseră în coșuri. Prânzul avea să dureze fix șaizeci de minute.

Apoi aveau să viziteze stupii și Margaret avea să le vorbească despre istoricul și scopul lor.

După aceea, turiștii aveau o oră liberă, când puteau să se plimbe în voie prin sătuleț, să viziteze magazinele, să coboare pe plajă, în final adunându-se la patru și jumătate punct pentru a bea ceaiul la castelul restaurat, cu istoricul aferent.

Treaba Allenei era să păstreze în ordine toate însemnările lui Margaret, să ajute la strângerea turiștilor din grup, să aibă grijă de obiectele de valoare, să care pachete, dacă existau, și, în general, să fie disponibilă, pentru orice fel de treburi de acest gen.

Pentru aceasta, avea să primească un salariu rezonabil, după părerea lui Margaret. Dar, și mai important, i se explicase, avea să învețe și să capete experiență care, după cum spera familia ei, o va ajuta să devină responsabilă și matură.

Ceea ce, până la cei douăzeci și cinci de ani ai săi, ar fi trebuit să fi învățat deja.

Nu avea niciun rost să le explice că nu voia să fie responsabilă și matură, dacă aceste lucruri o transformau într-o altă Margaret. Astfel că trecuseră patru zile de la plecarea în primul ei circuit turistic și ceva înăuntrul ei îi striga deja să fugă.

Supusă, își înăbuși răzvrătirea și se uită la ceas. Se uită stupefiată.

Nu se putea. Era imposibil. Vrusese să intre în prăvălioara aceea numai pentru câteva minute. Nu se putea să fi stat o oră întreagă. Nu se putea - oh, Doamne! - nu se putea să fi pierdut feribotul.

Margaret avea s-o omoare.

Apucând baretă genții o luă la fugă. Avea picioare lungi, de balerină și un corp subțire. Pantofii comozi pe care Margaret îi poruncise să și-i cumpere bocăneau pe pavaj în fuga ei spre debarcader. Geanta i se izbea de șold. În ea erau o mulțime de lucruri importante ale firmei.

Vântul bătea dinspre mare, fluturându-j părul blond și scurt în jurul feței. Spaima i se citea și în ochii cenușii ca norii.

Aceasta se transformă repede în disperare și dezgust față de sine, când ajunse la debarcader și văzu feribotul îndepărtându-se.

- La naiba! spuse Allena înfigându-și mâinile în păr și trăgând furioasă. Asta e și gata. Mai bine aș sări în apă și m-aș îneca.

Ceea ce, fără îndoială, ar fi fost mai plăcut decât predica lui Margaret.

Avea să fie concediată, bineînțeles. Dar era obișnuită cu acest lucru. Metoda avea să fie tortura.

Doar dacă... Trebuia să mai existe o modalitate de a ajunge pe insulă. Dacă putea să ajungă acolo, avea să se lase la mila lui Margaret, să muncească pe brânci, să renunțe la salariu.

Să găsească o scuză. Cu siguranță avea să găsească ea un motiv pentru care pierduse feribotul

Privi în jur disperată.

Mai erau bărci și, dacă erau bărci, erau și oameni care le conduceau. Avea să închirieze una, plătind oricât era nevoie.

- Te-ai rătăcit?

Uimită, ridică mâna și cuprinse pandantivul. Un tânăr - aproape un băiețandru, observă ea - stătea în picioare lângă o mică ambarcațiune albă. Avea o șapcă pe părul blond ca paiul și o privea cu niște ochi verzi plini de amuzament.

- Nu, nu m-am rătăcit, am întârziat. Trebuia să iau feribotul, spuse ea arătând spre larg și, apoi, lăsă brațele în jos. Am pierdut noțiunea timpului.

- Ei bine, timpul nu e chiar atât de important.

- Pentru sora mea este. Lucrez pentru ea, zise ea și, deodată, porni repede spre el. Asta e barca ta sau a tatălui tău?

- Din întâmplare, e a mea.

Era mică, dar, în ochii ei lipsiți de experiență, părea drăguță. Trebuia să sperie că era, și bună pe mare.

- Poți să mă duci și pe mine? Trebuie să-i prind din urmă. Îți plătesc oricât.

Era genul de frază, își spuse Allena chiar în clipa în care o rosti, care ar fi făcut-o pe Margaret să se înfioare.

Dar tocmeala nu era o prioritate în clipa aceea. Supraviețuirea era.

- O să te duc acolo unde trebuie să ajungi, spuse el și ochii îi scânteiară când îi întinse mâna. Pentru zece lire.

- Astăzi toate costă zece lire, zise ea dând să deschidă geanta, dar el clătină din cap.

- Am vrut să-mi dai mâna, domnișoară, nu banii. Baniii mi-i dai când o să ajungi la destinație.

- Ah, mulțumesc, spuse ea dându-i mâna și lăsându-l s-o ajute să urce în barcă.

Se așează pe o băncuță la tribord când el porni. Închizând ochii ușurată, îl ascultă cum fluiera în timp ce se așeza la cârmă și pornea motorul.

- Îți sunt foarte recunoscătoare, începu ea. Sora mea o să fie tare furioasă pe mine. Nu știu unde mi-o fi fost mîntea.

El întoarse barca ușor.

- Nu putea să mai aștepte puțin?

- Margaret? spuse Allena și acel gând o făcu să zâmbească. Nu i-ar fi trecut prin cap.

Mica ambarcațiune prinse viteză.

- Dumitale ți-ar fi trecut prin cap, zise el și, deodată, parcă începură să zboare peste valuri.

Încântată, ea își întoarse fața în bătaia vântului. Ah, era mult, mult mai plăcut decât orice călătorie cu feribotul, cu prezentare cu tot.

Aproape că merita prețul pe care avea să-l plătească la sfârșit, și nu se referea la bani.

- Pescuiești? îi strigă ea.

- Când mușcă.

- Trebuie să fie minunat să faci ce vrei, când vrei. Și să locuiești atât, de aproape de mare. Îți place?

- Da, simt o afecțiune pentru ea. Oamenii își pun restricții unii altora. După părerea mea, e ciudat.

- Eu nu pot să sufăr restricțiile. Nu le țin minte niciodată.

Barca se clătină puternic și o făcu să râdă.

- Cu viteza asta, o să întrecem feribotul.

Gândul de a sta pe țarm și de a-i arunca lui Margaret o privire înfumurată când feribotul avea să acosteze, o amuză atât de mult pe Allena încât nici nu dădu atenție fulgerului care brăzda cerul deasupra lor și nici vuietului amenințător al mării.

Când ploaia începu să o ude, ea se uită în jur din nou, șocată că nu vedea nimic în afară de apă, valurile agitate și perdeaua de ploaie care diminua lumina.

- Ah, asta n-o să-i placă deloc. Mai avem mult?

- Aproape că am ajuns, zise el, cu o voce ca a cuiva care voia să liniștească nervii. Vezi acolo, prin ploaie? Acolo, chiar în față, trebuie să ajungi.

Ea se întoarse.

Prin ploaie și vânt, văzu conturul întunecat al pământului, al unor dealuri și al unei văi. Dar știa, deja știa.

- E superb, murmură ea.

Se apropia din ce în ce, asemeni unui fum. Ea văzu acum spuma valurilor care se spărgeau de țarm și stâncile înalte.

Apoi, în lumina unui fulger, avu impresia, pentru o singură clipă, că văzu un bărbat.

Înainte, să apuce să spună ceva, barca se legănă puțin și băiatul sări în apă trăgând-o pe țarm.

- Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea udă leoarcă și euforică, sărind pe nisipul ud. O să aștepți să treacă furtuna, nu? Îl întrebă apoi în timp ce căuta portofelul.

- Voi aștepta până când va veni timpul să plec. O să-ți găsești drumul prin ploaie. Poteca e acolo.

- Mulțumesc, spuse ea punându-i bancnota în mână.

Avea să se ducă la centrul vizitatorilor, să se adăpostească, după care avea să o caute pe Margaret și să-i ceară iertare.

- Dacă vii cu mine, îți fac cinste cu un ceai. Ai putea să te usuci.

- Ah, sunt obișnuit cu apa. Te așteaptă cineva, mai spuse el și sări din nou în barcă.

- Da, sigur, zise ea și dădu să fugă, dar se opri.

Nici măcar nu-l întrebă cum îl cheamă.

- Îmi pare rău, dar...

Când dădu fuga înapoi, nu mai văzu nimic decât valurile care se spărgeau de țarm.

Speriată că el pornise înapoi pe marea cuprinsă de furtună, strigă și începu să alerge pe țarm, încercând să-l găsească. Un fulger brăzda cerul, cu mai multă forță decât farmec acum, iar vântul o plesnea cu furie.

Vârându-și capul între umeri, urcă pe poteca cu pași grăbiți. Când ajungea la adăpost, avea să spună cuiva de băiat.

Ce-o fi fost în mintea ei de nu insistase să o însoțească și să aștepte să treacă furtuna?

Se împiedică și căzu, zguduindu-și tot corpul în urma impactului, și gâfâi, în timp ce lumea înnebuni complet în jurul ei.

Nu mai erau decât vântul care vuia, lumina orbitoare a fulgerelor și tunete bubuitoare. Se chină să se ridice și porni mai departe.

Nu simțea teamă și acest lucru o uluia. Ar fi trebuit să fie îngrozită.

De ce era bucuroasă, în schimb? De unde venea acea senzație de anticipare, de cunoaștere?

Trebuia să meargă mai departe. Ceva, cineva, o aștepta. Măcar dacă ar fi putut să continue să meargă.

Urcușul era abrupt, ploaia o orbea.

La un moment dat, își pierdu geanta, dar nu băgă de seamă. În lumina următorului fulger îl văzu. Cercul de pietre care se înălțau din pământ asemeni unor dansatori încremeniți în timp. În capul ei, sau poate în inimă, auzi melodia îngropată în ei.

Simțind ceva asemănător cu bucuria, iuți pasul, ținând mâna încleștată pe pandantiv.

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare, ca un crescendo, umplându-se asupra ei ca un val.

Când ajunse aproape de cerc, făcu un pas în interior și, în clipa aceea, un fulger căzu în mijloc, la fel de clar și de bine definit ca o săgeată în flăcări.

Ea privi flacăra albăstruie înălțându-se din ce în ce, până când păru să străpungă norii. Îi simți fierbințeala rece pe piele, în oase. Forța ei îi zvâcnea în inimă.

Și leșină.

CAPITOLUL 2

Furtuna îl făcu să se simtă neliniștit.

O parte din ea părea să se dezlănțuie în el, clocotind, izbindu-se, așteptând să se reverse. Nu putea să lucreze.

Concentrarea îi fusese întreruptă. Nu avea niciun chef să citească, să-și piardă vremea, să existe, pur și simplu. Și, doar pentru asta se întorsese pe insulă.

Sau, cel puțin, așa își spunea.

Familia lui poseda acel pământ, îl lucra și îl proteja de generații întregi. Membrii familiei O'Neil de pe insula Dolman își plantaseră sămânța acolo, își vărsaseră sângele, ca și pe cel al dușmanilor, de când începuse să se țină socoteala timpului.

Chiar mai dinainte, din vremurile înnegurate despre care se vorbea numai în cântece.

Faptul că plecase de acolo și se dusese la Dublin să studieze fusese modul lui Conal de a se răzvrăti, de a fugi de ceea ce alții acceptau atât de orbește ca soartă.

Așa cum îi spusese și tatălui său, el nu avea să fie pionul pasiv din jocul de șah al propriului său destin.

Avea să-și creeze destinul.

Și, totuși iată-l acolo, în căsuța în care o mulțime de O'Neil-i trăiseră și muriseră, în care tatăl lui își petrecuse ultima zi din viață cu numai câteva luni în urmă.

Faptul că el luase acea hotărâre nu i se mai părea un lucru atât de bun într-o zi în care vântul vuia și suiera și aceeași violență a naturii părea să se dezlănțuie în adâncul ființei sale.

Hugh, câinele care fusese tovarășul tatălui său în ultimul an de viață făcea curse de la un geam la altul, cu urechile ciulite și scoțând un sunet gutural, care era mai degrabă un scâncet decât un mârâit.

Indiferent ce se întâmpla, simțea și câinele, astfel încât trupul său masiv și gri trecea prin casă ca un nor de fum suflat de vânt.

Conal îi dădu o comandă ușoară în galeză, iar Hugh se duse lângă el, împingându-și capul mare în mâna lui Conal.

Stăteau amândoi și priveau furtuna, câinele mare și gri și bărbatul înalt și lat în umeri, fiecare cu o expresie neliniștită.

Conal simți cum câinele fu străbătut de un fior. Nervi sau anticipare?

Ceva se petrecea acolo afară, în furtună, era tot ceea ce putea să gândească.

Așteptând.

- La naiba! Hai să vedem ce e.

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, câinele țâșni spre ușă, plimbându-se agitat, în timp ce, Conal luă un impermeabil lung și negru din cui.

Îl înfășură peste o pereche de cizme, niște blugi și un pulover negru, care fusese spălat de prea multe ori. Când deschise ușa, câinele ieși imediat, zbughind-o drept în mijlocul furtunii.

- Hugh! "Cuir wait!"

Și, deși se opri brusc în ploaie, câinele nu se întoarse lângă el, ci rămase locului, cu urechile ciulite în continuare, ca și cum ar fi spus, "mai repede!"

Injurând printre dinți, Conal mări pasul și lăsă câinele s-o ia înainte.

Părul său negru aproape până la umeri și îngreunat acum de ploaie îi era dat pe spate de vântul puternic.

Avea pomeții înalți și prelungi ai celților, un nas îngust, aproape aristocratic, și o gură bine conturată care putea să pară, așa cum se întâmpla acum, dură precum granitul. Ochii săi erau de un albastru-închis.

Mama lui spunea că erau ochi care vedeau prea mult și tot mai căutau.

Acum străpungeau perdeaua de ploaie, privind în jos spre marea agitată, în timp ce Hugh urca în continuare.

Din cauza furtunii, ziua era aproape la fel de întunecată ca noaptea, iar el înjură de furie că fusese atât de nebun încât să iasă pe vremea aceea.

Nu îl mai văzu pe Hugh când acesta coti pe după o stâncă. Mai, mult enervat decât îngrijorat, îl strigă din nou, dar singurul răspuns a fost un lătrat plin de neliniște.

Perfect, se gândi el. Acum puteau să alunece amândoi și să-și zdrobească creierii de stânci.

Hotărî să se întoarcă, deoarece câinele era sigur pe picioare și cunoștea drumul spre casă. Dar voia să continue - voia prea mult să continue.

Ca și cum ceva l-ar fi tras înainte, ademenindu-l, din ce în ce mai sus, acolo unde se afla umbra dansului de piatră, cântând în vuietul vântului.

Deoarece o parte din el credea, o parte din el nu putuse să fie niciodată complet liniștită, se întoarse intenționat.

Avea să se ducă acasă, să facă focul și să bea un pahar de whiskey în fața acestuia până când se potolea furtuna.

Atunci se auzi urletul, unul sălbatic și primitiv care aducea aminte de lupi și lumina stranie a lunii. Fiorul, pe care îl simți prin șira spinării fu la fel de primar ca acel urlat.

Încrunțat acum, continuă să urce poteca pentru a vedea ce îl făcuse pe Hugh să latre.

Pietrele păreau să strălucească din pricina ploii și a fulgerelor. Simți un miros, de aer curat și parfum. Fierbinte, dulceag și seducător.

Câinele stătea cu frumosul său cap dat pe spate, scoțând acel urlat sălbatic.

Era ceva oarecum triumfător în el, se gândi Conal.

- Pietrele n-au nevoie de pază, bombăni el înaintând și vrând să-l apuce de zgardă și să-l ducă acasă la căldură.

Văzu, însă, că Hugh nu păzea pietrele ci pe femeia care zăcea întinsă între ele.

Jumătate în interiorul cercului, jumătate în afară, cu un braț întins spre centru, ea stătea pe o parte, aproape ca și cum ar fi dormit. O clipă, el avu impresia că și-o imagina și voia să creadă că așa era.

Dar, când ajunse lângă ea, își lipi degetele instinctiv de gâtul ei pentru a-i verifica pulsul și simți bățile calde ale vieții.

La atingerea lui, genele ei tremurară. Apoi, ea deschise ochii ușor.

Aceștia erau la fel de cenușii ca pietrele și îi întâlni privirea cu o conștiință imposibilă.

Un zâmbet îi apărui pe buze, despărțindu-le și ea ridică o mână pentru a-i atinge obrazul.

- Iată-te, spuse ea și oftând, închise ochii din nou.

Mâna îi alunecă de pe obrazul lui în iarba udă.

Delirează, își spuse el, și mai mult ca sigur că era o nebună.

Cine altcineva s-ar fi cățarat pe stânci în timpul unei furtuni?

Ignorând faptul că el însuși o făcuse, o întoarse cu fața în sus, dându-și seama că nu putea decât să o ducă în brațe până acasă.

În clipa în care se pregăti să o ridice, văzu pandantivul și, în lumina altui fulger care spinteca cerul, zări gravura.

Simți un gol în stomac.

Inima începu să-i bată cu putere în piept, ca un pumn furios.

- La naiba, zise el și rămase ghemuit pe vine, închizând ochii în timp ce ploaia cădea torențial asupra lor.

♥♥♥

Ea se trezi încet, ca și cum ar fi plutit prin straturi de nori subțiri și albi. Avea o senzație plăcută, ca și cum ar fi fost înconjurată de perne din satin tivite cu cea mai fină dantelă.

Savurând acele clipe, ea stătu nemișcată, în timp ce razele soarelui îi dansau vesel pe pleoape, încălzindu-i fața. Simți un miros de fum, o mireasmă plăcută și pământescă, dar și un altul mai întunecat, care era al unui bărbat.

Îi plăcu acea combinație și, când deschise ochii, primul ei gând a fost acela că niciodată nu se simțise mai fericită. Trăi acea senzație de bucurie și siguranță, de mulțumire și apartenență dură numai câteva secunde.

Brusc, se ridică în capul oaselor în pat, derutată, speriată, pierdută.

"Margaret!" Pierduse feribotul.

Băiatul cu barca. Furtuna.

Fuse surprinsă de aceasta și se rătăcise. Nu își amintea foarte bine, nu putea să separe imaginile neclare.

Niște pietre, mai înalte decât un om, așezate în cerc. Focul albastrui care arse în mijlocul lor fără să pârjolească iarba. Șuieratul sălbatic al vântului. Zumzetul surd al pietrelor.

Urletul unui lup. Apoi un bărbat. Înalt, înturnecat, aprig, cu ochii la fel de albaștri ca acel foc imposibil. Atâta furie pe chipul lui.

Dar nu o speriașe. Din contră, o amuzase. Ce ciudat. Vise, bineînțeleș. Doar niște vise. Fusese victima unui fel de accident.

Acum, se afla în casa cuiva, în patul cuiva. Era o cameră simplă, se gândi ea rotindu-și privirea în jur, pentru a se orienta.

Nu, nu chiar simplă, se corectă ea, spartană. Niște pereți albi și goi, o dușumea de lemn, o fereastră fără perdele. Mai erau o măsuță de toaletă, o masă, o lampă și patul. Din câte putea să-și dea seama, în încăpere, nu mai era nimic altceva în afară de ea.

Își pipăi capul cu grijă acum, pentru a vedea dacă nu avea cucuie sau tăieturi, dar nu găsi nimic care s-o îngrijoreze. Cu aceeași prudență, dădu cearșaful la o parte și răsuflă ușurată. Indiferent ce accident suferise, părea să nu fi fost rănită.

Apoi rămase cu gura căscată, deoarece își dădu seama că nu avea decât o cămașă pe ea și, nu era a ei. Era o cămașă bărbătească din bumbac, de un albastru decolorat, cu manșetele roase. Și imensă.

Bine, era în regulă. Fusese surprinsă de furtună. Era limpede că ploaia o udase. Trebuia să fie recunoscătoare pentru că totuși cineva avusese grijă de ea.

Când se dădu jos din pat, văzu că îi venea până la jumătatea pulpei. Era destul de decentă. La primul ei pas, câinele veni la ușă. Inima îi tresări puțin, dar apoi se liniști.

- Așadar, cel puțin, ești real. Și o frumusețe, spuse, ea întinzând mâna și fu încântată când el se mângâie de picioarele ei. Și prietenos. E bine de știut. Unde sunt ceilalți?

Cu o mână pe capul câinelui, se duse la ușă și, ieșind din cameră, descoperi un living la fel de spartan. O canapea și un scaun, un foc care ardea ușor, două mese.

Cu o oarecare ușurare își văzu hainele întinse pe un paravan în fața focului. Le atinse și văzu că erau încă umede.

Așadar, nu dormise - nu fusese lipsită de cunoștință – prea mult timp. Cel mai practic lucru pe care putea să-l facă acum, după ce părea să fi făcut numai boacâne, era să-l găsească pe cel care o salvase, să-i mulțumească, să aștepte să i se usuce hainele, apoi să o găsească pe Margaret și s-o implore să-i fie milă.

Acea ultimă parte avea să fie neplăcută și, probabil, inutilă, dar trebuia s-o facă.

Făcându-și curaj, Allena se duse la ușă și o deschise. Imediat scoase un țipăt ușor de încântare.

Razele soarelui scaldau dealurile care se înălțau verzi într-o direcție și coborau în alta, spre țărmul presărat cu stânci.

Valurile se înălțau și se spărgeau maiestuoase și minunate. Ea ar fi vrut să dea fuga la marginea pantei și să privească furia mării.

Chiar în apropierea casei era o grădină neîngrijită, în care florile se amestecau cu buruienile.

Mireasma lor, a aerului, a mării o făcu să inhaleze lacom și să-și țină respirația, ca pentru a păstra acel gust unic înăuntrul ființei ei o veșnicie.

Neputând să reziste, ieși cu câinele alături și își ridică fața spre cer.

Ah, ce loc! Oare exista altul mai perfect? Dacă ar fi fost al ei, ar fi stat așa în fiecare dimineață, și i-ar fi mulțumit Domnului pentru el.

Câinele lătră scurt și ea îi puse mâna pe cap din nou, uitându-se spre clădirea joasă din piatră, cu acoperiș de stuf și ferestrele larg deschise.

Începu să zâmbească, dar, în clipa aceea, ușa se deschise. Bărbatul care ieși se opri, la fel ca ea și o privi, la fel ca ea. Ea, strângând din buze, își continuă drumul.

Chipul lui îi pluti în fața ochilor.

Vuietul mării îi inundă capul. Amețită, întinse mâna spre el, așa cum o întinsese spre câine.

Îi văzu buzele mișcându-se, avu impresia că-l aude înjurând. dar se prăbușea deja în beznă.

CAPITOLUL 3

Arăta ca o zână, stând acolo în razele soarelui tremurătoare. Înaltă și subțire, cu părul strălucitor tuns scurt și cu ochii mari cu gene lungi și întoarse.

Nu era o frumusețe. Fața îi era prea ascuțită pentru a fi frumoasă cu adevărat, dar intrigă, chiar și atunci când se odihnea.

Se gândise la acest lucru imediat după ce o pusese în pat, când o adusese din mijlocul futunii.

Dezbrăcarea ei fusese o necesitate supărătoare, de care se ocupase cu detașarea unui doctor.

Apoi, după ce o ștersese și o instalase, ieșise din cameră fără să arunce măcar o privire în urmă, pentru a-și mai potoli furia lucrând.

Lucra foarte bine când era nervos.

Nu o voia acolo. Nu o voia. Și nici nu avea să o aibă, indiferent de ce hotăra soarta, își spuse el.

Era propriul lui stăpân.

Dar când ieși acum și o văzu în lumina soarelui, simți un șoc prin toată ființa - dorință, posesie, recunoaștere, încântare și disperare. Toate acestea se ridicară ca un val în el, inundându-l.

Până să se dezmeticească, o văzu clătănându-se.

Nu reuși s-o prindă.

Ah, bănuia că, în cărțile de povești, i-ar fi crescut aripi la picioare și ar fi zburat peste grădină într-o clipă, prinzând-o în brațe înainte să cadă.

Așa însă ea se prăbuși la pământ precum ceara topită vărsată în ceașcă, înainte ca el să ajungă la jumătatea distanței.

Când ajunse lângă ea, ochii aceia prelungi și cenușii se dechideau din nou deja, încețoșați și amețiți.

Se uită la el și colțurile gurii îi tremurară.

- Cred că încă nu mă țin prea bine pe picioare, spuse ea cu acel accent american plăcut. Știu că e un clișeu și destul de previzibil, dar trebuie să întreb - unde mă aflu?

Părea ridicol de atrăgătoare, întinsă în mijlocul florilor, făcându-l să fie prea conștient de faptul că nu avea pe ea nimic altceva decât o cămașă de-a lui.

- Te aflu pe domeniul familiei O'Neil.

- M-am rătăcit - un prost obicei de-al meu. Furtuna a izbucnit din senin.

- De ce ai veni aici?

- Ah, m-am despărțit de grup. Adică, am întârziat - alt obicei prost - și am pierdut feribotul. Dar băiatul, m-a adus cu barca, spuse ea și se ridică în capul oaselor. Sper că e teafăr. Trebuie să fie, din moment ce știa ce face și am ajuns foarte repede. Centrul vizitatorilor e departe?

- Centrul vizitatorilor?

- Ar trebui să-i ajung din urmă, deși nu mi-ar folosi la nimic. Margaret o să mă concedieze și merit asta.

- Cine e Margaret?

- Sora mea vitregă. Este patroana firmei "O aventură civilizată". Eu lucrez pentru ea - adică am lucrat în ultimele douăzeci și trei de zile, spuse ea oftând și încercă să zâmbească din nou. Iartă-mă. Sunt Allena Kennedy, proasta. Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

El se uită la mâna pe care ea i-o întinse și, cu puțină ezitare, i-o luă. Dar, în loc să i-o strângă, o ridică în picioare.

- Am impresia că ești mai rătăcită decât îți închipui domnișoară Kennedy, din moment ce nu exista niciun centru al vizitatorilor pe Insula Dolman.

- Dolman? Dar nu este bine, spuse ea și mâna din mâna lui se strânse furioasă. N-ar trebui să mă aflu pe Insula Dolman. Ah, fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Este numai vina mea. Nu i-am spus mai clar băiatului. Părea să știe unde vreau să ajung, unde trebuia să ajung. Sau poate că a fost și el deviat de furtună. Sper că n-a pățit nimic rău. Ah, nu trebuia să mă încred în...

Tăcu puțin, se uită în jur și oftă.

- Nu numai concediată, murmură ea. Dezmoștenită, alungată și îngrozită într-o singură dimineață. Bănuiesc că cel mai bine ar fi să mă-ntorc la hotel și să înfrunt scandalul.

- Bine, dar asta nu se va-ntâmpla azi.

- Poftim?

Conal privi spre mare, studiind valurile mari și agitate.

- N-o să te poți întoarce astăzi și probabil că nici mâine, din moment ce furtuna încă n-a trecut.

- Dar..., spuse ea, însă el îi întoarse spatele și intră în casă de parcă nu îi semnase condamnarea. Trebuie să mă-ntorc. O să fie îngrijorată.

- Feriboturile nu fac curse când marea e agitată și niciun barcagiu cu scaun la cap nu s-ar aventura spre continent.

Ea se așeză pe brațul unui scaun și închise ochii.

- Asta pune capac. Este vreun telefon pe aici? Pot să folosesc telefonul dumitale ca să sun la hotel și să las un mesaj?

- Nu funcționează.

- Bineînțeles, zise ea și îl privi cum mai puse câteva bucăți de turbă în foc.

Hainele ei atârnavă pe paravan ca un reproș.

- Domnule O'Neil?

- Conal, spuse el îndreptându-se și întorcându-se spre ea. Toate femeile pe care le dezbracă și le vâr în pat îmi spun Conal.

Era un test, intenționat provocator. Dar ea nici nu roși, nici nu se înfurie. În schimb, ochii ei se umplură de umor.

- Toți bărbații care mă dezbracă și mă vâr în pat îmi spun Lena.

- Eu prefer Allena.

- Zău? Și eu la fel, dar celor mai mulți li se pare că sunt prea multe silabe. Oricum, Conal, e vreun hotel sau un han pe aici unde să pot sta până când feribotul o să circule din nou?

- Nu există niciun hotel pe Dolman. Rareori se întâmplă ca un turist să ajungă până aici. Iar cel mai apropiat sat dintre cele trei existente se află la mai bine de opt kilometri distanță.

Ea îi aruncă o privire calmă.

- Adica, voi sta aici?

- Așa se pare.

Ea încuviință din cap, mângâindu-l pe Hugh absentă, în timp ce privea în jur.

- Îți mulțumesc, și o să-ncerc să nu deranjez.

- E puțin cam târziu pentru asta, dar o să ne descurcăm, zise el și, când singurul ei răspuns fu o ridicare din sprâncene și o privire directă, se simți puțin rușinat. Te pricepi să faci un ceai?

- Da.

El îi arată atunci drumul spre bucătăria care era despărțită de sufragerie printr-o tețghea scurtă.

- Ai tot ce-ți trebuie acolo. Eu mai trebuie să mă ocup de câteva lucruri, după care o să discutăm totul la o ceașcă de ceai.

- Bine, spuse ea cu rigiditate și politețe.

Numai zgometul de ușă trântită pe care îl auzi înainte să iasă din nou îi dădu de înțeles că era supărată.

Avea să facă afurisitul acela de ceai, își spuse ea, deschizând robinetul pentru a umple ceainicul, ceea ce nu fu deloc ușor, deoarece chiuveta din fontă era plină de vase. Și îi era recunoscătoare lui Conal O'Neil pentru ospitalitate, oricât de fără tragere de inimă și de nepolitic ar fi fost oferită.

Era vina ei că nimerise pe altă insulă?

Era vina ei că se rătăcise în timpul furtunii, leșinase și trebuise adusă în brațe în casa lui? Era vina ei că nu avea unde să se ducă în altă parte?

Ei bine, da. Dădu ochii peste cap și se apucă să scoată vasele din chiuvetă ca să o poată umple cu apă și detergent pentru a le spăla. Da, teoretic, era vina ei. Ceea ce făcea ca totul, să fie și mai supărător.

Când avea să se întoarcă la New York, nu va mai avea serviciu. Iarăși. Și, iarăși, avea să fie obiectul compătimirii, uimirii și buzelor strânse. Și asta era tot vina ei. Familia ei se aștepta ca ea să dea greș acum – Lena cea aeriană și împrăștiată.

Își dădu seama că și mai rău era faptul, că ea însăși se aștepta la acest lucru.

Problema era că nu se pricepea în mod deosebit la nimic. Nu avea nicio îndemânare, niciun talent și nicio ambiție. Nu era leneșă, deși Margaret credea contrariul. Munca nu o speria. Afacerile, da.

Dar asta era o problemă de viitor, își aminti ea spălând vasele și așteptând să fiarbă apa pentru ceai.

Problema actuală era Conal O'Neil și găsirea unei modalități de a rezolva situația creată de ea.

O situație, se gândi ea punând vasele unele peste altele, ștergând suprafețele și încălzind apa, care ar fi trebuit să fie fascinantă. O insulă măturată de furtună, un bărbat chipș și singuratic, o casuță plăcută, deși rustică, izolată de lume.

Aceea era o adevărată aventură își spuse, înviorându-se. Avea să găsească o cale de a se bucura de ea înainte să se termine totul.

Când se întoarse, Conal, văzu vechiul ceainic pus într-o învelitoare uzată și decolorată. Ceștile și farfuriile erau așezate pe masă, iar aceasta fusese curățată bine.

Chiuveta era goală, dulapurile străluceau, iar biscuiții de ciocolată pe care el îi ținea într-o cutie erau aranjați frumos pe o farfurie.

- Mi-era foame, spuse ea ronțâind unul. Sper că nu te superi.

- Nu.

Aproape că uitase cum era să-și bea ceaiul într-o încăpere, în care era ordine. Observă că și accesul ei de furie trecuse. Părea să se simtă foarte bine în bucătăria lui, în cămașa lui.

- Bun, spuse ea așezându-se și începând să toarne ceaiul.

Singurul lucru la care se pricepea era conversația. Adesea i se spusese chiar că era prea bună la asta.

- Locuiești singur aici?

- Da.

- Cu câinele.

- Hugh. A fost al tatei. Tata a murit acum câteva luni.

Ea nu spuse ca îi pare rău, așa cum ar fi făcut mulți - prea mulți. Dar ochii ei o spuseră și asta făcu să conteze mai mult.

- E un loc foarte frumos. Perfect. La asta mă gândeam înainte să leșin în grădina ta. Ai crescut aici?

- Da.

- Eu am crescut la New York, chiar în oraș. Într-un fel, nu mi s-a potrivit, zise, privindu-l pe deasupra, ceștii. Ție ți se potrivește locul ăsta. E minunat să găsești locul care ți se potrivește. Toți cei din familia mea și-au găsit locul, în afară de mine. Părinții mei, Margaret și James - frații mei. Mama lor a murit când Margaret avea doisprezece ani, iar James zece. Tatăl lor a cunoscut-o pe mama cu vreo doi ani mai târziu, s-au căsătorit și m-au avut pe mine.

- Și tu ești Cenușăreasa?

- Nu, nu-i deloc ceva atât de romantic, zise ea, dar oftă gândindu-se cât de minunat ar fi fost. Doar neadaptată. Ei sunt toți extrem de inteligenți. Fiecare din ei. Tatăl meu e medic chirurg. Mama e avocată. James e un chirurg plastic care se bucură de foarte mult succes, iar Margaret are propria ei afacere, "O aventură civilizată".

- Cine ar putea să vrea o aventură civilizată?

- Da, zise Allena încântată și lovi cu palma în masă. Exact la asta m-am gândit și eu. Adică, dacă organizezi totul, cum mai e o aventură? Dar când i-am spus asta lui Margaret, mi-a ținut un discurs de douăzeci de minute și afacerea îi merge foarte bine.

El observă că lumina începea deja să se modifice, deoarece norii se adunau din nou. Dar încă mai era suficient soare pentru a-i străluci în păr și în ochi. Și pentru a-l face să tânjească să pună mâna pe un creion.

Știa exact ce ar fi făcut cu ea, exact cum ar fi fost.

Plănuind totul, își lăsă privirea să rătăcească asupra ei. Și aproape că tresări când îi văzu pandantivul. Uitase de el.

- De unde ai asta?

Ea îi văzuse privirea albastră lunecând în jos, simțise un fior de răspuns și, acum altul de ușurare pentru că - așa spera - pandantivul era cel care îl interesa.

- Țista? E cauza problemei mele.

Vrusese să facă o glumă, dar el o privi din nou și flăcările din ochii lui aproape că o arseră.

- De unde-l ai?

Deși asprimea din glasul lui o uimi, ea ridică din umeri.

- Era o prăvălioară pe faleză cu o mulțime de mărunțișuri în vitrină. Niște lucruri minunate. Magice.

- Magice.

- Spiriduși și dragoni, cărți și bijuterii cu niște forme superbe și fascinante. Un talmeș-balmeș, dar unul ingenios. Am vrut să intru doar pentru câteva minute. Aveam timp până la ora la care trebuia să ne întâlnim la feribot. Dar bătrâna dinăuntru mi-a arătat asta și nu știu cum, dar, cât am vorbit, timpul a zburat. De asemenea, nici n-am vrut să-l cumpăr. Dar fac o mulțime de lucruri pe care nu vreau să le fac.

- Nu știi ce?

- Nu, zise ea strângându-l în mână și simțind brusc acea vibrație surdă care nu putea să existe acolo. Clipi când ceva încercă să apară la marginea câmpului ei vizual.

- Pare vechi dar nu poate să fie prea vechi, nu într-atât încât să aibă o valoare mare, pentru că n-a costat decât zece lire.

- Fiecare om are o altă noțiune a valorii, spuse el întinzând mâna. Era irezistibil. Cu privirea constantă, îi acoperi mâna care ținea pandantivul. Ea simți șocul, ca și cum s-ar fi curentat. Aerul păru să capete culoarea albăstrui a fulgerului. Deodată, se ridică, dându-și capul pe spate pentru a-l privi în ochi în continuare, iar el se ridică de la masă cu suficientă violență încât să-și împingă scaunul departe .

Aceeași violență îl stăpâni și când îi strivi buzele cu ale sale.

Nevoia, atât de strălucitoare, atât de puternică, atât de potrivită, o străbătu chiar în clipa în care o rafală de vânt pătrunse prin fereastra din spatele ei. Își înfipse mâna în părul lui și își înălță trupul spre al lui. Și se potrivi.

Bătăile puternice ale inimii erau asemeni unui cântec, fiecare notă, un fior. Acolo, cu el, era suficient, chiar dacă lumea se năruia în jurul, lor.

El nu se putea opri.

Gustul ei era ca ce-l al apei, rece și limpede, după o viață întreagă de sete. Buzunare goale, pe care nu știa că le posedă în ființa lui, se umplură, dând pe dinafară. Sângele îi pulsa fierbinte, trupul îi era vlăguit de atâta dorință.

Îi apucă poalele cămășii în pumni, pregătindu-se să o sfâșie.

Apoi, dădură drumul pandantivului pe care îl țineau între ei, ca să se atingă reciproc. Brusc, el tresări ca și cum ar fi primit o lovitură.

- Nu asta vreau, spuse el apucând-o de umeri de parcă ar fi avut intenția s-o scuture, dar o ținu doar. Ea părea amețită. Vrajită.

- N-o să accept asta.

- Vrei să-mi dai drumu-l? întrebă ea cu o voce scăzută, dar care nu tremură.

Când el îi dădu drumul, ea se dădu înapoi și răsuflă ușurată. Nu avea niciun sens să fie lașă, își spuse.

- Nu am decât două lucruri de ales, zise ea apoi. Să mă fi lovit la cap când am cazut și să am o contuzie. Sau pur și simplu să mă fi îndrăgostit de tine. Cred că prefer varianta contuziei și, îmi închipui că și tu la fel.

- Nu te-ai lovit la cap, spuse el vârându-și mâinile în buzunare și îndepărtându-se de ea. Deodată, camera devenise prea mică.

- Iar oamenii în general nu se îndrăgostesc într-o clipă, dintr-un sărut.

- Cei raționali, nu. Eu nu sunt rațională. Poți să întrebi pe cine vrei.

Dar, dacă exista vreun moment când ar fi trebuit să încerce să fie, acela era.

- Cred că ar trebui să mă îmbrac, să mă duc să mă plimb puțin, să-mi limpezesc mintea.

- Se apropie o altă furtună.

Allena își luă hainele de pe paravan.

- Mie-mi șpui? mormăi ea și se duse în dormitor.

CAPITOLUL 4

Conal nu era în casă când ea apăru din nou, dar Hugh stătea lângă foc, ca și cum ar fi așteptat-o. Se ridică în clipa în care ea intră în încăpere și porni repede spre ușă, întorcând capul, așa încât privirile li se întâlneau.

- Vrei să mergi la plimbare? Și eu la fel.

Era păcat de grădini, își zise ea oprindu-se între ele. I-ar fi plăcut să se apuce să smulgă buruienile, să rupă florile veștejite.

O oră de muncă plăcută, se gândi ea, poate două, dar, în loc să pară sălbatice și neglijate, ar fi părut numai sălbatice. Exact ce trebuia acolo.

Nu era treaba ei, își spuse, nu era casa ei, nu era locul ei.

Aruncă o privire spre corpul de clădire de lângă casă. Probabil că el era acolo făcând... ce naiba făcea de obicei. Și o făcea furios, își închipui.

De ce era, oare, atâta furie în el? Nu era problema ei, nu era treaba ei, nu era bărbatul ei. Deși, pentru o clipă, când mâinile și gurile lor se împreunaseră, păruse să fie.

"Nu vreau asta. Nu te vreau."

Fusese foarte limpede. Și ea se săturase să tot nimerească în locuri unde nu era dorită. Vântul bătea cu putere dinspre mare, aducând nori negri spre insulă.

Începând să meargă, văzu cum albastrul palid și aducător de speranță, era mistuit treptat și inevitabil. Conal avusese dreptate. Venea furtuna. Dacă mergea de-a lungul țărmului, nu avea ce să i se întâmple.

Nu avea să urce dealuri, deși ar fi vrut. Avea să urmeze doar linia țărmului și să se bucure privind valurile cum se spărgeau de stânci.

Hugh părea mulțumit să meargă pe lângă ea. Aproape ca un paznic, își spuse.

Opt kilometri, până în satul cel mai apropiat, își aminti.

Nu era prea mult. Putea să aștepte până când se mai ameliora vremea și să plece pe jos, dacă el nu voia să o ducă.

Văzuse o camionetă parcată între casă și cealaltă clădire, un vehicul elegant și modern, anacronic, dar practic.

De ce o sărutase așa? Nu, nu era bine. Nu o făcuse cu bună știință.

Pur și simplu, li se întâmplase amândurora. Avusese un vuiet în cap, în sânge, cum nu mai simțise niciodată.

Mai mult decât pasiune, își spuse ea acum, mai mult decât dorință fizică. Era un fel de recunoaștere disperată.

"Iată-te. În sfârșit!"

Bineînțeles că era ridicol, dar alfel nu avea cum să explice ceea ce prinsese viață, în ființa ei.

Și ceea ce izvorâse din acel prim val fierbinte părea a fi iubire.

Nu puteai să iubești ce nu cunoșteai. Nu puteai să iubești când nu exista o înțelegere, o viață, un trecut comun.

Mintea ei îi, spuse toate acele lucruri raționale. Iar inima râdea de ele.

Nu conta.

Putea să fie nedumerită, supărată, chiar dispusă să accepte.

Dar nu conta atunci când el nu o voia pe ea sau ceea ce prinsese viață între ei.

Se opri, lăsă vântul să-și fluture aripile puternice deasupra ei și stropii de apă s-o acopere.

Deasupra capului, un pescăruș la fel de alb ca luna, scoase un țipăt triumfător și zbură iute purtat de vânt.

Ah, cât îl invidia pentru libertatea aceea, deoarece purta în inimă dorința de a zbura. De a se lăsa purtată de vânt.

Și să știe că, atunci când ateriza undeva, avea să fie locul ei, timpul ei, triumful ei.

"Dar trebuie să trăiești în prezent, nu-i așa, Lena?" Îi murmură brusc în ureche vocea răbdătoare și nedumerită a mamei ei. "Trebuie să fii atentă. Nu poți să te lași în voia sorții, trebuie să faci ceva cu viața ta. Ar fi timpul să te concentrezi asupra unei cariere, să-ți canalizezi energia spre ceva."

Și, dincolo de vocea aceea, nerostite, erau cuvintele "Mă dezamăgești."

- Știu. Îmi pare rău. E groaznic. Aș vrea tare mult să-ți pot spune ce groaznic e să știu că sunt singura ta dezamăgire.

Avea să se descurce mai bine, își promise Allena. Avea să o convingă pe Margaret să-i mai acorde o șansă. Cu orice preț.

Apoi avea să facă un efort mai mare, să fie mai atentă, mai responsabilă, mai practică.

Mai nefericită.

Câinele își mângâie capul de piciorul ei, gest care o liniște și întorcând spatele apei, ea își continuă drumul.

Ieșise ca să-și limpezească gândurile, își aminti ea, nu să le înmulțească.

Cu siguranță, nu putea să existe un loc mai perfect pentru liniștirea inimii și a minții.

Sub acel cer amenințător, dealurile străluceau și stâncile înfricoșătoare sclipeau.

Florile sălbatice, puncte și pete de culoare, erau presărate prin verde și gri și ea văzu o pată mai mare și purpurie, care era iarbă-neagră.

Ar fi vrut să le adune, să-și umple brațele cu ele, să-și cufunde fața în mirosul lor.

Încântată de idee, se întoarse și se cățăra pe pietre, unde iarba creștea rară, apoi mai sus, spre tufele mai dese, până când mireasma ei acoperi chiar și parfumul primitiv al mării.

Își umplu brațele, dar voia și mai mult.

Râzând, porni repede pe o potecă îngustă. Deodată, se opri brusc.

Uluită, clătină din cap. Auzi un zumzet straniu. Dădu să înainteze, dar nu putu.

Pur și simplu, nu putu. Era ca și cum un perete de sticlă ar fi apărut brusc între ea și următoarea pantă de flori și stânci.

- Dumnezeule, ce e asta?

Ridică o mână, tremurătoare, făcând florile să-i cadă din brațe și apoi să fie luate de vânt.

Nu simți nicio barieră, ci doar un fel de căldură când apăsă aerul cu mâna. Și, oricât ar fi încercat, nu putea să treacă mai departe.

Un fulger brăzdă cerul deodată și fu urmat de un tunet.

Prin acesta, ea își auzi numele. Se uită în jos spre plajă, aproape așteptându-se să vadă dragoni și vrăjitori.

Dar nu era decât Conal, care stătea cu picioarele depărtate, cu părul în vânt și cu ochii plini de furie.

- Coboară de-acolo. Nu trebuie să te cațeri pe stânci când vine furtuna.

Ce privești oferea.

Venise după ea dintr-un sentiment de responsabilitate, așa îi plăcea lui să gândească.

Fusese stupefiat când o văzuse urcând pe potecă printre stânci în lumina aceea stranie, cu părul fluturând și cu brațele încărcate de flori.

Aproape că voia să urce după ea, să o îmbrățișeze cu flori cu tot și să-i strivească din nou gura cu a sa în timp ce vântul sufla sălbatic peste ei.

Pentru că voia, aproape că-i simțea gustul, vocea îi fu tăioasă când ea coborî pe plajă.

- N-ai minte de te-ai apucat să culegi flori pe vremea asta?

- Se pare că nu. Vrei să te duci acolo?

- Poftim?

- Fă-mi plăcerea și mergi pe plajă încă vreun metru jumate.

- Poate chiar ți-ai pierdut mințile, zise el și dădu s-o apuce de mână și s-o tragă, dar ea făcu un pas într-o parte.

- Te rog. Nu durează decât un minut.

El scoase o înjurătură printre dinți, după care merse treizeci de centimetri, șaiszeci, nouăzeci.

Când se opri brusc, Allena închise ochii și se cutremură.

- Nu poți, nu? Nu poți să mergi mai departe. Nici eu n-am putut.

Deschise ochii din nou și îi întâlni pe ai lui plini de furie când se întoarse.

- Ce înseamnă asta?

- Că ne descurcăm. Hai să ne întoarcem. N-am chef să mă ude ploaia de două ori în aceeași zi.

El nu spuse nimic la întoarcere și nici ea nu îl îmboldi.

Primele picături mari de ploaie căzură când ei ajunseră la ușă.

- Ai în ce să pui astea? îl întrebă ea. Au nevoie de apă și așa vrea să am mâinile ocupate, în timp ce tu o să-mi explici unele lucruri.

El ridică din umeri, făcu un gest vag spre bucătărie și apoi se duse să mai pună cărbuni pe foc.

Ploua torențial. Vuietul vântului semăna cu un urlat, iar ea se apucă să adune vase, sticle și boluri.

Văzând că el privea flăcările tăcut, încălzi ceaiul.

El o privi, când îl turnă în cești, după care se duse la bucătărie și aduse o sticlă de whisky.

Își puse puțin în ceai și ridică dintr-o sprânceană întrebător, ținând sticla deasupra ceștii ei.

- Ei bine, de ce nu?

Dar, după ce el îi puse whisky în ceai, ea luă florile și se apucă să le pună în apă.

- Ce e cu locul ăsta? Cine ești?

- Asta ți-am spus deja.

- Mi-ai spus un nume.

Acea îndeletnicire casnică o mai liniștea și știuse că asta avea să se întâmple.

Când își ridică privirea din nou, aceasta era directă și răbdătoare.

- Nu la asta m-am referit.

El o privi și apoi încuviință. Indiferent dacă avea să facă față sau nu, merita să știe.

- Știi la ce distanță în largul mării te afli?

- O milă, două?

- Mai mult de zece.

- Zece? Dar n-am făcut mai mult de douăzeci de minute - și pe timp de furtună.

- Insula Dolman se află la mai mult de zece mile distanță de coasta de sud-vest a Irlandei. Ne aflăm la îmbinarea Oceanului Atlantic cu Mările Celtice. Unii spun că zânele vin aici și stau la soare pe stânci sub formă omenească. Și că ies din ascunzișurile lor din adâncul munților ca să danseze sub clar de lună.

Allena vâri firele mai scurte într-o sticlă mai mică.

- Și tu spui asta?

- Unii spun, continuă el fără să-i răspundă, că străbunica mea și-a părăsit palatul din munte și i s-a dăruit străbunicului meu în noaptea echinocțiului de vară când stăteau lângă pietrele dansului de pe stânci. Acum o sută de ani. La fel, cum, cu alți o sută de ani în urmă, un alt bărbat cu sângele meu a stat cu femeia lui în același loc și s-au fâgăduit unul altuia. Și cu un secol înainte, la fel, și de fiecare dată în aceeași noapte, în același loc, când se arată steaua.

Ea atinse pandantivul.

- Steaua asta?

- Așa se spune.

- Și, cum peste două zile este echinocțiul, e rîndul tău?

- Dacă aș crede că străbunica mea a fost altceva decât o femeie simplă, că am sânge de spiriduș în vene și că aș putea să fiu influențat ca să mă dăruiesc unei femei din cauza felului în care o stea strălucește printre pietre, nu m-aș afla aici.

- Înțeleg, spuse ea încuviințând și ducând unul din vase în sufragerie pentru a-l pune pe masă. Așadar, te afli aici ca să dovedești că toate lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus sunt niște prostii.

- Poți să crezi altceva?

Ea habar n-avea ce credea, dar avea senzația că putea să creadă foarte, foarte multe.

- De ce n-am putut să plec de-aici, Conal? Tu de ce n-ai putut?

Lăsă întrebarea suspendată în aer și se întoarse la bucătărie. Sorbi puțin ceai, simțind valul de căldură al whiskey-ului inundând-o, după care începu să selecteze celelalte aranjamente, așezându-le unde avea chef.

- Trebuie să-ți fi fost greu să auzi povestea asta din copilărie și toată lumea să se aștepte s-o accepți.

- Tu poți s-o accepți? o întrebă el. Poți să ignori tot ce-ai învățat și ce-ți spune rațiunea și să accepți că trebuie să fii a mea pentru că așa spune o legendă?

- Aș fi spus nu, zise ea așezând sticlele cu flori pe polița îngustă a căminului, deasupra focului care ardea încet. Aș fi fost intrigată, amuzată, poate chiar puțin fascinată de idee. Pe urma aș fi râs. Aș fi făcut astea, spuse ea întorcându-se să-l privească, înainte să te sărut și să simt ce am simțit în mine și în tine.

- Dorința e un lucru foarte ușor.

- Așa e și, dacă ar fi fost numai asta, nu ne-am fi oprit. Dacă asta ar fi fost tot, tu n-ai fi furios acum și pe tine și pe mine

- Ești îngrozitor de calmă în privința acestor lucruri.

- Știi, spuse ea zâmbind, pentru că nu putea să se abțină. Nu-i așa că e ciudat? Dar sunt o ființă ciudată. Toată lumea spune asta. Lena, rățușca iese din apă, fata care băjbâie și nu e niciodată la locul potrivit. Dar aici nu mă simt nici ciudată, nici nelalocul meu. Așa că mi-e mai ușor să fiu calmă.

Și nici nu arăta nelalocul ei așa cum umbla prin casă și aranja florile, își spuse el.

- Nu cred în magie.

- Iar eu am căutat-o toată viața, spuse ea luând un fir de iarbă-neagră și i-l întinse. Ți promit ceva.

- Nu-mi datorezi nicio promisiune. Nu-mi datorezi, nimic.

- Fără nicio obligație. Nu te voi ține cu legende sau magie. Când o să pot pleca, dacă asta vrei, o să plec.

- De ce?

- M-am îndrăgostit de tine și dragoste cu sila nu se poate.

Rușinat, el luă floarea și i-o strecură în păr.

- Allena, e nevoie de niște ochi limpezi ca să vezi cu atâta ușurință ce e în inimă. Eu nu-i am. O să-ți fac rău, zise el mângâindu-i obrazul ușor. Și prefer să n-o fac.

- Sunt destul de încăpățânată. N-am mai fost îndrăgostită niciodată, Conal, și s-ar putea să nu mă pricep deloc. Dar, în clipa asta, îmi convine și mi-e de-ajuns.

El refuză să creadă că ceva putea fi atât de simplu.

- Mă simt atras față de tine. Aș vrea să te ating, să te simt sub mine. Dacă asta e tot, s-ar putea să nu fie suficient pentru tine sau chiar și pentru mine, în final. Așa că e mai bine să păstrăm distanța.

Se duse și își luă impermeabilul din cui.

- Simt nevoia să lucrez, zise el și ieși în ploaie.

Ar fi fost mai mult decât avusese vreodată, își dădu seama ea, și știa că, dacă era nevoie, ar fi putut face în așa fel încât să fie de-ajuns.

♥♥♥

Furtuna era pe sfârșite când se întoarse el. Seara se lăsă, plăcută și cețoasă.

Primul lucru pe care îl sesiză de cum intră în casă fu aroma. Ceva cald și delicios care îi aminti stomacului său că era gol.

Apoi observă schimbările mărunte, din sufragerie. Câteva modificări subtile: o masă mutată din loc, pernele aranjate. N-ar fi observat praful, dar remarcă absența acestuia, ca și mirosul vag de soluție de lustruit.

Ea întreținuse focul și lumina, combinată cu cea a lumânărilor pe care le găsisese și le aprinsese, era foarte plăcută.

Dăduse drumul și la muzică, și fredona ușor în timp ce trebăluia prin bucătărie.

Agățând impermeabilul la loc în cui, simți cum tensiunea care îl stăpânise tot timpul cât lucrase, îi alunecă de pe umeri.

- Am făcut puțină supă, strigă ea. Am găsit niște legume pe aici. Nu prea aveai cine știe ce, așa că m-am limitat la lucrurile de bază.

- Miroase excelent. Ți mulțumesc.

- Trebuie să mai și mâncăm, nu?

- N-ai fi spus asta cu atâta uăurință dacă aș fi gătit eu.

Ea pusese masa deja, făcând ca farfuriile care nu erau dintr-un serviciu, să arate plăcut, nu neglijent.

Și acolo erau lumână, iar una din sticlele de vin pe care el le adusese de la Dublin era lăsată să respire pe dulap.

Ea făcea biscuiți.

- Allena, nu trebuia să te deranjezi atât.

- Ah, îmi place să-mi fac de lucru. Gătitul e un fel de hobby, zise ea turnându-i vin. De fapt, am urmat cursuri. Am urmat o mulțime de cursuri. De data asta, m-am gândit că poate aveam să fiu bucătar-șef sau să deschid propriul meu restaurant.

- Și?

- Ca să conduci un restaurant este nevoie de mai mult decât doar de gătit. Nu mă pricep deloc la afaceri. Cât despre ideea cu bucătarul, mi-am dat seama că trebuie să gătești cam aceleași mâncăruri în fiecare seară și la comandă, conform meniului, înțelegi? Astfel că a devenit unul dintre numeroasele mele hobby-uri, spuse ea vârând biscuiții în cuptor. Dar, cel puțin, ăsta e practic. Bine, adăugă ea ștergându-se pe un prosop pe care îl vârâse la brâu. Sper că ți-e foame.

El îi aruncă un zâmbet care făcu să-i tresalte inima în piept.

- Sunt aproape mort de foame.

- Foarte bine, spuse ea punând pe masă farfuria cu brânză și măslina pe care o pregătise. Atunci n-o să critici.

Când el ar fi pus supa direct din oală, ea o turnase într-un caston alb, gros.

Găsise vasul de sticlă în care mama lui punea untul, vas pe care el nu-l mai văzuse de ani de zile.

Biscuiții fuseseră aranjați într-un coș în interiorul căruia strălucea un șervet cu pătratele albastre și albe.

Când ea dădu să pună supa în farfurii, el îi acoperi mâna cu a sa.

- O fac eu. Stai jos.

Numai aromele erau de-ajuns pentru a-l face să plângă de recunoștință.

Prima dată când gustă supa cu bucăți groase de legume închise ochii de plăcere.

Când îi deschise din nou, văzu că ea îl privea cu încântare și amuzament.

- Îmi place hobby-ul tău, îi spuse el. Sper că ți-l vei satisface în voie cât o să stai aici.

Ea luă un biscuit și îl studie. Era atât de plăcut să-l vadă zâmbind.

- Ești foarte generos.

- Trăiesc de câteva luni de pe urma slabelor mele talente, spuse el privind-o în ochi. M-ai făcut să-mi dau seama ce am pierdut. Sunt un om capricios, Allena.

- Adevărat? spuse ea cu o voce atât de blândă, încât lui aproape că-i scăpă insulta.

Dar nu îi scăpă.

Râse, clătină din cap și mai luă o lingură de supă.

- Am impresia că n-or să fie două zile liniștite.

CAPITOLUL 5

El dormi în birou.

Păru cea mai înțeleaptă soluție. O dorea și aceea era o problemă. Nu avea nicio îndoială că ar fi împărțit patul cu el, că și-ar fi împărțit propria ființă cu el. Oricât ar fi preferat acest lucru în locul patului rece și îngust din biroul său înghesuit, nu i se părea drept să profite de ideile ei romantice.

Își închipuia că era îndrăgostită de el.

Era uluitor că o femeie putea să ia o asemenea hotărâre și s-o afirme așa, într-o clipă. Dar Allena Kennedy, nu semăna cu niciuna dintre femeile care se perindaseră prin viața lui. Era complicată, își spuse el.

Ar fi fost simplu să se gândească la ea ca la o femeie prostituată. Așa părea la o primă vedere neatentă.

Dar Conal nu arunca priviri neatente.

Ea era alcătuită din mai multe straturi - gânditoare, efervescente, pasionale și înțeleghătoare. Ciudat, nu, că ea nu părea să le recunoască în propria-i persoană, nu?

Inconștiența mai adăuga un strat: dulceața.

Absent, cu ochii încă oboșiți după o noapte agitată, începu să deseneze. Allena Kennedy din New York City, oaia neagră în ceea ce părea a fi o familie de conformiști. Femeia care nu se descoperise încă și, totuși, părea perfect mulțumită în locul unde nimerise. O femeie modernă, desigur, dar care încă mai accepta povești despre magie.

Nu, făcea mai mult decât să le accepte, se gândi el acum. Era de acord cu ele. De parcă nu făcuse altceva tot timpul decât să aștepte să i se spună încotro mergea.

El nu voia să facă acest lucru, refuza să o facă. Toată viața i se spusese că ziua aceea avea să vină.

Nu putea să cedeze cu pasivitate, să renunțe la propria-i voință. Venise acolo în perioada aceea ca să o dovedească.

Și aproape că auzea ursitoarele chicotind.

Încruntându-se, studie ceea ce desenase. Era Allena eu ochii ei prelungi și oasele ascuțite, cu părul ei scurt care se potrivea cu fața colțuroasă și gâtul subțire. Iar la spate, îi desenase vag o pereche de aripi.

Și acestea i se potriveau. Îl enerva teribil.

Azvârli caietul cât colo.

Avea de lucru și avea să se apuce imediat după ce bea un ceai.

Vântul încă mai bătea. Razele soarelui de dimineață străpungeau norii pentru a dansa pe apă.

Singurul tunet care se mai auzea acum era cel al valurilor care se spărgeau de țârm.

Îi plăcea foarte mult să privească acest lucru, marea schimbătoare și capricioasă. Anii pe care îi petrecuse la Dublin nu putuseră să-i satisfacă acea unică nevoie de apă, de cer și de pământ aspru și simplu care era al lui.

Oricât de des ar fi plecat, oriunde s-ar fi dus, era atras mereu înapoi.

Căci acolo îi erau inima și sufletul.

Întorcându-și privirea, o văzu pe ea.

Stătea în genunchi în grădină, în mijlocul puzderiei de flori, iar soarele potolit de dimineață îi strălucea în păr.

Fața îi era întoarsă, dar el i-o putea vedea cu ochii minții. Trebuia să aibă acea expresie pe jumătate visătoare și mulțumită în timp ce smulgea buruienile pe care el le ignorase.

Deja, florile păreau vesele, ca și cum s-ar fi bucurat de acea atenție după ce fuseseră neglijate săptămâni întregi.

Pe coș ieșea fum și o mătură era proptită de zidul din față. Ea găsisse un coș cine știe unde pentru a arunca buruienile în el.

Era desculță.

Căldura se furișă în el înainte să o poată împiedica și îi murmură "bun venit" la ureche.

- Nu e nevoie să faci asta.

Ea ridică privirea când îi auzi vocea și era într-adevăr fericită.

- Ele au nevoie. În plus, iubesc florile. Am o mulțime de ghivece prin apartament, dar aici e mult mai bine. Niciodată n-am văzut flori de gura-leului atât de mari, spuse ea plimbându-și degetul peste florile galbene. Întotdeauna mă fac să mă gândesc la Alice.

- Alice?

- În Țara Minunilor. Am făcut ceaiul deja, spuse ea ridicându-se, după care se strâmbă când văzu pământul de pe genuchii pantalonilor. Cred că ar fi trebuit să fiu mai atentă. N-am o garderobă întreaga aici de unde să aleg. Bun. Cum îți plac ouale?

El dădu să-i spună că nu era obligată să-i pregătească micul dejun, dar își aminti cât de delicioasă fusese supa cu o seară în urmă.

- Prăjite, dacă nu e prea mare deranjul.

- Nu-i niciun deranj și măcar atâta lucru pot să fac și eu după ce te-am gonit din propriul tău pat, spuse ea ducându-se la ușă și se întoarse, privindu-l cu ochi plini de elocință și răbdare. Ai fi putut să rămâi.

- Știu.

Ea îi mai susținu privirea o clipă, după care încuviință.

- Aveai puțină costiță în congelator. Am scos-o de aseară ca să se dezghețe. Ah, și dușul picura. Avea nevoie doar de o garnitură nouă.

El se opri în prag, aducându-și aminte, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile, să se șteargă pe picioare.

- Ai reparat dușul?

- Păi, picura, spuse ea intrând în bucătărie. Probabil că vrei să te speli. Până atunci, o să pregătesc micul dejun.

El își scărpină ceafa.

- Îți mulțumesc.

Îi aruncă o privire piezișă.

- Și eu.

Când el se duse în dormitor, ea făcu câțiva pași de dans, înconjurându-se cu brațele. Ah, cât de mult îi plăcea locul acela. Era o carte de povești și ea trăia chiar în paginile acesteia.

În dimineața aceea, se trezise crezând pe jumătate că totul fusese un vis. Dar apoi deschisese ochii în lumina lăptoasă a zorilor și simțise mirosul vag al fumului de la focul care se stinge și pe cel al florilor pe care le așezase lângă pat.

Era un vis. Cel mai minunat și mai real vis pe care îl avusese vreodată. Și avea să-l păstreze.

El nu îl voia, nu o voia. Dar asta se putea schimba. Mai erau două zile în care putea să-și deschidă inima.

Cum putea a lui să rămână închisă, când a ei era atât de plină? Dragostea nu era deloc așa cum se așteptase.

Era mult mai minunată!

Avea nevoie de speranță, de credință, că într-una din zilele care îi mai rămăseseră, el avea să se trezească simțind ceea ce simțea ea.

Descoperi că dragostea era atât de imensă încât umplea de strălucire fiecare colțișor al ființei. Nu era loc pentru umbre, pentru îndoieli.

Era îndrăgostită de acest om, de acest loc, de *presimțirea a ceva minunat*. Nu era doar ceva de moment, deși exista și acel fior.

Dar, pe lângă asta, era o senzație de confort, de relaxare, de cunoaștere. Asta voia de la el.

Pentru prima oară în viață nu avea să dea greș, își promise ea. Nu avea să piardă.

Închizând ochii, atinse steaua care îi atârna între sâni.

- O să fac să se întâmple, șopti ea și, oftând fericită, se apucă să pregătească micul dejun.

♥♥♥

El nu știa ce să înțeleagă. N-ar fi putut să spună în ce hal fusese baia înainte, dar era convins că nu strălucise.

Nu știa dacă fuseseră prosoape curate sau nu ultima oară când fusese înăuntru. Dar credea că nu. Și nu existase nici sticla cu flori pe pervaz.

Dușul picura, asta își amintea. Avusese de gând să se ocupe de el.

Desigur că era mult mai plăcut să facă duș și să se bărbierească într-o încăpere unde porțelanul strălucea și aerul mirosea vag a lămâie și flori.

Datorită acestui lucru, șterse vinovat în urma lui și puse prosopul la uscat, în loc să-l arunce, pe jos.

Și în dormitor se simțea mâna ei. Patul era făcut cu grijă, pernele erau înfoiate. Deschisese ferestrele larg pentru a lăsa să pătrundă înăuntru soarele și aerul curat. Îl făcu să realizeze că trăise prea multă vreme înconjurat de praf și întuneric.

Ieși. Ea cânta în bucătărie. Avea o voce plăcută. Iar aromele care îi gădilau nările erau cele ale copilăriei. De pâine care se prăjea și de costiță friptă.

Se auzea un zgomot, pe care el îl recunoscuse a fi al mașinii de spălat. Nu putu decât să clatine din cap.

- Când te-ai trezit? o întrebă el.

- În zori, zise ea dându-i o cană de ceai peste masă. Era atât de superb, încât n-am mai putut să adorm. Mi-am tot făcut de lucru.

- Ai o plăcere rară pentru treaba asta.

- Tatăl meu o numește energie nervoasă. Ah, i-am dat drumul lui Hugh afară. A zbughit-o la ușă chiar în clipa în care m-am dat jos din pat, așa că mi-am închipuit că ăsta trebuie să-i fie programul.

- Îi place să alerge dimineața. Își face și el de lucru, bănuiesc.

Ea râse și luă oul din tigaie punându-le pe farfurie.

- E o companie excelentă. M-am simțit în deplină siguranță cu el ghemuit la picioarele patului noaptea trecută.

- M-a părăsit pentru un chip frumos, spuse el așezându-se, după care a apucă de mână. Farfuria ta unde e?

- Am mâncat ceva mai devreme. O să te las să stai liniștit. Tatei nu-i place să se trăncănească la micul dejun. Mă duc să întind rufe.

- Eu nu sunt tatăl tău. Vrei să stai jos? Te rog, zise el și așteptă până când ea se așează și, pentru prima oară, observă că era cam nervoasă, după felul cum își împletea degetele. Oare despre ce era vorba?

- Crezi că mă aștept să ai grijă de mine în felul ăsta, Allena? Să gătești, să mă servești la masă, să faci curățenie?

- Nu, bineînțeles, spuse ea și vioiciunea îi dispăruse din glas și din ochi. Am exagerat. Întotdeauna fac asta. Nu m-am gândit.

- Nu asta am vrut să spun. Deloc, zise el privind-o pătrunzător și văzu cum umerii și întregul corp i se încordară. Ce faci? Aștepti o predică?

Clătinând din cap, el începu să mănânce.

- Au făcut tot ce le-a stat în putință să te sufoce, nu? De ce or vrea oamenii atât de mult să-i modeleze pe ceilalți după felul lor de a fi și de a gândi? Vreau să spun doar că nu ești obligată să-mi gătești și să-mi faci curățenie în baie. Cât stai aici, ar trebui să faci ce ai chef.

- Cred că asta am făcut.
- Bine. N-o să auzi niciun fel de nemulțumire din partea mea. Nu știu ce-ai făcut cu ouăle astea de sunt atât de bune.

Ea se relaxă din nou.

- Cimbri și mărar din grădina ta neglijată. Dacă aş avea a casă, aş planta verdețuri și flori, spuse ea și, lăsându-se furată de imaginație, își propti bărbia în pumn. Aș pune pietre pe care să calci și o băncuță pe care să poți sta să admiri priveliștea. Ar fi mai bine dacă aş avea o apă în apropiere ca să-i aud rîltnul, ca azi-noapte. Ca niște bățai de inimă întepite.

Clipi de câteva ori ca să alunge imaginea și îl văzu privind-o fix.

- Ce e? Ah, am luat-o razna din nou, zise ea dând să se ridice, dar el îi luă mâna iarăși.

- Vino cu mine.

Se ridică și o trase după el.

- Vasele...

- Pot să aștepte. Asta nu poate.

Începuse deja în dimineața aceea cu desenul. În mintea lui, totul era terminat și avea o energie teribilă, astfel încât ieși repede din casă, îndreptându-se spre atelier.

Ea trebui să alerge ca să țină pasul.

- Mai încet, Conal. Nu fug nicăieri.

Ignorând-o, el deschise ușa și o trase înăuntru după el.

- Stai lângă fereastră.

Dar ea deja se plimba prin încăpere, făcând ochii mari de încântare.

- Ești artist. E minunat. Sculptezi.

Încăperea era aproape la fel de mare ca living-ul din casa principală. Și mult mai aglomerată.

O masă de lucru se afla în mijloc, plină de unelte și blocuri de piatră, vase de lut.

Vreo șase caiete cu schițe erau împrăștiate în jur. Rafturile și mesele mai mici erau pline de mostre din munca lui. Creaturi mistice și fermecate care dansau și zburau.

O sireună albastră stătea pe o stâncă și își peria părul.

Un balaur alb sufla flăcări pe nări. Zâne cât degetul ei mare dansau în cerc.

Un vrăjitor aproape cât ea de înalt ținea brațele ridicate și plângea.

- Toți sunt atât de plini de viață.

Nu se putea abține să nu atingă și își plimbă degetul pe părul ondulat al sireunei.

- Am mai văzut asta, murmură ea. Nu chiar asta, dar aceeași idee, în bronz. La o galerie din New York.

Îl privi atunci cum răsfoia nerăbdător un caiet de schițe.

- Ți-am văzut lucrările la New York. Trebuie să fii celebru.

Răspunsul lui fu un mormăit.

- Am vrut să cumpăr sirena. Eram cu mama și n-am putut s-o fac, pentru că mi-ar fi amintit că nu-mi pot permite să dau atâția bani. M-am întors a doua zi, pentru că nu puteam să mă gândesc la altceva, dar se vânduse deja.

- În dreptul geamului, să te întorci cu fața la mine.

- Asta a fost acum, doi ani și de atunci, m-am gândit la ea de multe ori. Nu-i așa că e uluitor că era a ta?

Mormăind o înjurătură, el se duse la ea și o trase spre fereastră.

- Ține capul ridicat, așa. Stai așa. Și nu mai vorbi.

- Ai de gând să mă desenezi?

- Nu, vreau să construiesc o barcă. Bineînțeles că te desenez. Acum taci pentru un afurisit de minut.

Ea închise gura, dar nu putu să facă nimic în privința zâmbetului care îi tremura pe buze.

Și exact asta voia el. Acea umbră de umor, de energie, de încântare personală.

Avea să facă un model din lut, se gândi apoi, după care avea să îl toarne în bronz.

Ceva care strălucea auriu și era cald la pipăit. Nu era făcută pentru piatră sau lemn.

Făcu trei schițe rapide ale feței, mișcând-o pentru a schimba unghiul.

Apoi lăsă caietul jos.

- Îmi trebuie să văd liniile trupului tău. Formele tale. Dezbracă-te.

- Poftim?

- Trebuie să văd cum ești formată, cum ai trupul. Iar hainele mă încurcă.

- Vrei să-ți pozez nud?

Cu un efort, el se desprinse de planurile sale și o privi în ochi.

- Dacă ar fi fost vorba de sex, n-aș fi dormit pe patul ăla tare ca piatra azi-noapte. Ai cuvântul meu că n-o să te ating. Dar trebuie să te văd.

- Dacă ar fi fost vorba de sex, n-aș fi fost atât de nervoasă. Bine, spuse ea și închise ochii un minut, făcându-și curaj. Sunt ca un castron cu fructe, bombăni ea pentru sine și își descheie bluza.

Cînd și-o scoase, împăturind-o și punând-o de o parte, el ridică o sprânceană.

- Nu, ești ca o femeie. Dacă aș vrea un castron cu fructe, aș lua unul.

CAPITOLUL 6

Era subțire și exact cum trebuia. Cu ochii îngustați și mintea concentrată, el deschise caietul la o foaie curată și se apucă să deseneze.

- Nu, ține capul sus, îi spuse el, ușor iritat pentru că ea trebuia să fie atât de potrivită. Brațele în spate. Încă puțin. Palmele jos. Nu, nu ești un pinguin, desfă degetele puțin. Ah.

Abia atunci observă roșeața ușoară care se întindea pe pielea ei, rigiditatea mișcărilor. Idiotule, își spuse el înăbușindu-și, un oftat. Bineînțeles că era nervoasă și stânjenită. Iar el nu făcuse nimic pentru a o ajuta să se relaxeze.

Bănuia că se obișnuise prea mult cu modelele profesioniste, care se dezbrăcau fără să stea pe gânduri. Ei îi plăcea să vorbească, așa că avea s-o lase să vorbească.

- Povestește-mi despre cursurile alea ale tale.

- Poftim?

- Cursurile. Ai spus că ai urmat o mulțime de cursuri. Ce anume ai studiat?

Ea strânse din buze și se abținu să-și încrucișeze brațele peste sâni.

- Credeam că n-am voie să vorbesc.

- Acum spun că ai.

Ea îi desluși exasperarea din glas și dădu ochii peste cap. Ce era să facă, să-i ghicească gândurile?

- Pai, am luat lecții de artă.

- Zău? Întoarce-te puțin spre dreapta. Și ce ai învățat din ele?

- Ca nu sunt o artistă, spuse ea zâmbind ușor. Mi s-a spus că am ochi pentru culori, forme și estetică, dar nu foarte mare talent în execuție.

Da, era mai bine când vorbea. Fața îi redevenea mobilă. Prindea viață din nou.

- Asta te-a descurajat?

- Nu tocmai. Mai desenez încă, din când în când, atunci când am chef.

- Alt hobby?

- Ah, am o mulțime. Ca și muzica. Am luat lecții de muzică.

Ah, se relaxa. Expresia de căprioară prinsă în farurile mașinii îi dispăruse din ochi.

- Ce instrument?

- Flaut. Sunt destul de bună, dar n-o să ajung niciodată în cadrul Filarmonicii.

Ridică din umeri și el se abținu să-i spună să nu modifice linia.

- Am făcut și un curs de programator de computere, care a fost un eșec total. La fel ca majoritatea cursurilor legate de afaceri, ceea ce m-a făcut să renunț la ideea de a deschide un mic magazin de obiecte de artă. Mă descurcam cu partea legată de artă, dar nu și de cea legată de magazin.

Își aținti privirea din nou asupra sirenei. Dorea foarte mult acel lucru, nu doar obiectul în sine, ci talentul și viziunea care îl crease.

- Stai pe vârfuri. Așa, e minunat. Stai puțin. De ce nu-ți iei un asociat?

- Pentru ce?

- Pentru magazin, dacă asta vrei. Cineva care se pricepe la afaceri.

- În principal, pentru că am suficient simț al afacerilor ca să știu că n-aș putea să-mi permit luxul să închiriez un spatiu la New York, costurile de deschidere, zise ea și mișcă un umăr. Cheltuieli de întreținere, echipament, depozitare. Presupun că este foarte stresant să conduci o afacere. Margaret spune asta întotdeauna.

Ah, își spuse el, inestimabila Margaret pe care hotărâse deja că o detesta.

- Ce-ți pasă ce spune ea? Nu, nu e bine așa. Nu e tocmai ce trebuie. Întoarce-te. Ai un spate superb.

- Da? Întrebă ea și întoarse capul uimită ca să-l privească.

- Așa! Stai așa. Lasă bărbia în jos încă puțin, pe umăr, și uită-te la mine.

Asta voia. Nici urmă de timiditate.

Sfiala era cu totul altceva. Se zărea o umbră în privirea ei, în înclinarea, capului. Și puțină înfumurare în ușoara unduire a buzelor.

"Allena zânelor", își spuse el dornic deja să lucreze în lut. Desprinsе foile din caiet și le prinse pe perete.

- O să fac ceva mai bun decât niște schițe. Relaxează-te puțin până pregătesc lutul, zise el și trecând pe lângă ea, îi puse o mână pe umăr, absent.

Se opri.

- Dumnezeule, ți-e frig. De ce n-ai spus nimic?

Ea se întoarse spre el, o mișcare ușoară a corpului.

- N-am remarcat.

- Nu m-am gândit să am grijă să nu se stingă focul, spuse el trecându-și mâna peste umărul ei și plimbându-și degetele peste omoplat, acolo unde își imaginase aripi. O să fac unul acum.

Chiar în timp ce vorbea, se aplecă spre ea, privind-o în ochi. Buzele ei se desfăcură și el îi simți răsuflarea întretăiată.

Deodată, se trase înapoi, ca un om care se trezea brusc dintr-un vis. Ridică mâinile și se depărtă de ea.

- Am spus că nu te ating. Îmi pare rău.

Valul de anticipare ce se înălța în ea se sparse și dispăru când el se duse să aducă o pătură de pe pat.

- Aș vrea să nu-ți pară.

El stătea de partea cealaltă a mesei, cu pătura în mână, și se simți ca un om care se îneca. Acum nu mai era niciun pic de timiditate în ea, niciun pic de sfială. Dar răbdarea era acolo, și promisiunea.

- Nu vreau nevoia asta de tine. Înțelegi?

- Vrei să spun da, zise ea dându-și seama că se dezgolea acum, mai mult decât îi era dezgolit trupul. Ar fi mai simplu dacă aș spune că înțeleg. Dar nu pot. Eu vreau această nevoie, Conal. Și pe tine.

- În alt loc, altădată, murmură el. Nu e nevoie să înțelegi. În alt loc, altădată, aș vrea și eu.

- Acum suntem aici, spuse ea încet. Mai ai de ales.

El voia să fie sigur, voia să știe că nu dorea nimic altceva decât pe ea.

- Vrei să-ți scoți asta?

Ea duse mâna la pandantiv, ultimul ei scut. Fără să spună nimic, îl scoase și îl puse pe masă.

- Crezi că voi simți altfel fără el?

- Acum nu mai există magie între noi. Suntem numai cine și ce ar trebui să fim, zise el privind-o și punându-i pătura pe umeri. Și tu trebuie să alegi, Allena, nu numai eu. Ai dreptul să spui nu.

- Atunci... spuse ea punându-i mâinile pe umeri și apropiindu-și buzele foarte mult de ale lui. Am dreptul să spun și da.

Ea fu cea care acoperi distanța aceea tensionată, astfel încât gurile și trupurile li se contopiră. Și tot ea lăsă pătura să cadă în clipa în care îl înconjură cu brațele.

Dăruii complet, în totalitate. Toată dragostea, atât de recent descoperită în inima ei, se revărsa pentru el. Buzele ei seduceau, mâinile ei mângâiau, trupul ei se dăruia.

Exista o alegere. Ea o făcuse pe a ei, el nu încă. Mai putea să se dea înapoi, să se retragă, să refuze. Sau să o strângă în brațe și să accepte.

Înainte ca sângele lui să preia controlul, înainte să fie numai dorință și căldură, el îl luă fața în mâini și o privi în ochi.

- Fără promisiuni, Allena.

Suferea. Ea îi văzu norii și îngrijorarea din ochi și spuse ceea ce spera că avea să-l liniștească, mai ales că era și adevărat:

- Și fără regrete.

El îi mângâie obrații cu degetele mari, conturându-i forma feței cu aceeași îndemânare cu care o făcuse pe hârtie.

- Fii cu mine, atunci.

Patul era tare și îngust, dar li se păru că era din petale de trandafiri când se întinseră în el. Aerul era rece și încă umed după furtună, dar ea nu simți decât călgură când trupul lui îl acoperi pe al ei.

Acolo. În sfârșit.

El știa că mâinile îi erau mari, cu palme aspre și bătătorite de la lucru, și foarte adesea neatente.

Nu avea să fie neatent cu ea, nu avea să treacă repede prin momentul pe care și-l oferiseră reciproc. Astfel că o atinse ușor, bucurându-se de trupul pe care îl schițase pe hârtie. Membre lungi, piele albă și catifelată. Suspinul ei era ca o muzică, iar cuvintele, numele lui.

Ea îi scoase puloverul, oftând din nou când pielea se atinse de piele și îi murmură numele, iarăși cu gura lipită de gâtul lui.

Numai atât și îi dăruia tandrețea pe care el și-o refuzase. Oricât avea în el din acel simplu dar, dăruia înapoi.

Sub el, ea se înalță și se mișcă de parcă ar fi dansat acel dans împreună deo viață întreagă. Curgea cu și contra lui, acum fluidă, acum puternică. Iar pulsul care se întetea în ea era la fel ca al lui.

Ea mirosea a săpun. Avea gust de ploaie.

O privi cum se înalța, zână din nou, desfăcând aripile. Când ajunse pe culme, ea deschise ochii întâlnindu-i privirea. Și zâmbi.

Nimeni nu-i adusese atât de mult, nu-i arătase cât de mult avea de oferit. Trupul i se cutremură, iar inima fi era plină de bucuria nemărginită de a fi ajuns acasă.

Se arcui și se deschise pentru ca el s-o umple. În clipa în care el intră, frumusețea o ameți.

Dăruindu-se reciproc, nici unul dintre ei nu observă că steaua gravată în argint strălucea albastră ca o flacăra.

♥ ♥ ♥

Ea stătea întinsă lângă el acum, cuibărită sub brațul lui, cu obrazul pe piept. Era minunat să audă cum inima încă îi mai bătea cu putere.

Un fel de furie, își spuse ea, deși fusese extrem de tandru.

Nimeni n-ar fi putut să arate atâta dragoste, dacă n-ar fi simțit-o. Și asta, își spuse ea închizând ochii, era de-ajuns.

- Ți-e frig, murmură el.

- Ba nu, zise ea ghemuindu-se lângă el preferând să moară de frig decât să-l lase să se miște.

Dar își înalță capul și îi zâmbi.

- Allena Kennedy, spuse el plimbându-și degetele ușor pe ceafa ei. Pari plină de tine.

- Așa mă simt. Te deranjează?

- Aș fi un nebun dacă m-ar deranja.

Ea se aplecă să-i sărute bărbia, un gest dulce și firesc care îl mișcă.

- Și, Conal O'Neil nu e nebun, nu? Sau e? spuse ea înclinând capul. Dacă noi nu putem să trecem mai departe de un anumit punct, nu înseamnă și că nimeni din sat nu poate veni aici?

- Presupun că da.

- Atunci hai să facem o nebunie. Hai să înotăm goi în mare.

- Vrei să înotăm goi în mare?

- Întotdeauna mi-am dorit să fac asta. Mi-am dat seama chiar acum, spuse ea dându-se jos din pat și trăgându-l de mână. Vino și fii nebun cu mine, Conal.

- "Leannan", primul val o să te dărâme.

- Ba nu.

"Leannan".

Habar nu avea ce însemna, dar suna tandru și o făcea să vrea să danseze.

Își trecu mâinile prin păr și lumina provocării i se aprinse în ochi.

- Care ajunge primul.

Țâșni ca un iepure, făcându-l să se dea jos din pat repede.

- Așteaptă. La naiba, marea e prea dură pentru tine.

Oase de pasăre, se gândi el luând pătura înainte să iasă. Oh! avea să-și rupă câteva în scurt timp.

Ba nu, nu fugea ca un iepure, își dădu seama ci ca o gazelă, cu pași mari, care o făcură să ajungă imediat pe malul mării. O strigă, fugind după ea. Inima i se opri în loc când o văzu alergând în apă și scufundându-se în valuri.

- Dumnezeu mare.

El abia ajunsese pe plajă când ea ieși la suprafață, râzând.

- E rece!

Înainta prin apa de la mal, dându-și părul pe spate, înălțându-și fața și brațele. Inima lui se opri din nou, dar nu avea nicio legătură cu spaima.

- Ești un vis, Allena.

- Nimeni nu mi-a mai spus asta, zise ea întinzându-i mâna. Nimeni nu m-a mai privit ca tine. Stăpânește marea cu mine.

El hotărî că trecuse prea multă vreme de când nu mai făcuse ceva nebunesc.

- Ține-te bine, atunci.

Forța apei îi aruncă pe amândoi în sus. Apoi îi trase în jos, într-o lume oarbă și tunătoare. Acel tumult era o provocare a destinului. Îmbrățișați, se răsuciră, în timp ce valurile treceau peste ei.

Ieșiră la suprafață cu răsuflarea tăiată, doar pentru a se scufunda din nou. Țipătul ei nu fu unul de spaimă, fu un strigăt de victorie, când, încolăcită în jurul lui, fu aruncată din nou în aer.

- O să ne îneci pe amândoi! strigă el, dar ochii îi erau plini de umor.

- Ba n-o s-o fac. Nu pot. Astăzi nu se-ntâmplă decât minuni. Încă o dată, strigă ea ținându-se de gâtul lui.

Hai să ne mai scufundăm o dată.

Spre încântarea ei mult prea zgomotoasă, el se aruncă în următorul val împreună cu ea.

Când ieșiră gâfâind, se țineau de mână.

- Îți clănțâne dinții.

- Știu. Mi-a plăcut foarte mult, spuse ea, dar se ghemui în pătura pe care el o puse pe amândoi. În viața mea n-am mai făcut așa ceva. Presupun că tu ai făcut-o de nenumărate ori.

- Nu cu cineva ca tine.

Ei i se păru lucrul perfect de spus.

Ținu acele cuvinte pentru sine o clipă chiar în timp ce îl ținea pe el. Strâns lângă inima ei.

- Ce înseamnă "Leannan"?

- Hmm?

Ea stătea cu capul pe umărul lui și, cu brațele, îi înconjură mijlocul. Totul în el era liniștit.

- "Leannan". Așa mi-ai spus mai devreme și mă întrebam ce înseamnă.

El se opri în timp ce o mângâia pe păr.

- E un cuvânt obișnuit, zise el cu grijă. Unul de alint. "Iubito", ar fi cel mai apropiat.

- Îmi place.

El închise ochii.

- Allena, ceri prea puțin.

Și sper să am totul, își spuse ea.

- Nu trebuie să-ți faci griji, Conal. Nu-i așa. Acum, până nu ne învinețim aici, mă duc să fac un ceai și să aprind focul, zise ea sărutându-l. Imediat după ce adun câteva scoici.

Se desprinse de el lăsându-l ținând pătura și clătînând din cap. Majoritatea scoicilor erau sparte de valuri, dar acest lucru nu părea s-o deranjeze. O lăsă să-și facă plăcerea și se duse în studio să-și pună blugii.

Ea se întoarse cu o grămadă de scoici, iar el îi dădu puloverul lui și pandantivul.

- Nu-l pun dacă te deranjează.

- E al tău, spuse el și, intenționat, ca și cum ar fi sfidat soarta, i-l puse la gât. Uite, pune-ți asta pe tine până nu îngheți.

Ea se îmbracă și puse scoicile în pătură.

- Te iubesc, Conal, indiferent dacă-l port sau nu. Și, din moment ce faptul că te iubesc mă face fericită, n-ar trebui să te îngrijorezi.

Se îndreptă.

- Nu strica momentul, murmură ea. Hai să trăim ziua de azi și mâine vom vedea ce va mai fi.

- Bine, spuse el luându-i mâna și sărutându-i-o. O să-ți promit ceva totuși.

- Accept.

- Ziua de azi va fi întotdeauna neprețuită pentru mine, la fel și tu.

CAPITOLUL 7

Găsi o pereche de blugi vechi ai lui Conal, o frânghie uzată și se apucă să lucreze cu foarfeca. Blugii tăiați, frânghia de la brâu și puloverul larg spuneau "naufragiată pe insulă", dar erau bune.

Deoarece el insistă să facă ceaiul de astă-dată, ea își găsi o ocupație întinzând rufe. Și visând.

Ar putea să fie exact așa, se gândi. Zile lungi și minunate petrecute împreună.

Conal ar lucra în atelier și ea ar avea grijă de casă, de grădini... și, ah, de copii, când aveau să vină.

Avea să vopsească jaluzelele și veranda mică din spate.

Ar fi plantat un pom în față, și trandafiri - singurii trandafiri pe care i-ar fi avut – așa încât să se cațere și să se răsucescă în așa fel încât să aibă impresia că trecea printr-o poveste de fiecare dată când intra în casă.

Și ar fi fost povestea ei, pentru totdeauna. Ar fi avut nevoie de mai multe camere, bineînțeles, pentru acei copii.

Încă un etaj, își închipui ea, cu ferestre de fronton. Încă o baie, o bucătărie mai mare, dar nimic care să ia din acea senzație de "căsuță-pe-malul-mării" .

Ar fi gătit mâncăruri delicioase, ar fi avut grijă ca geamurile să sclipească, ar fi cusut perdele care să fluture în adierea vântului.

Se opri, fixând cu cârlige un cearșaf care flutura ud. Mama ei ar fi fost îngrozită. Treburile din casă erau lucruri pentru care angajai alți oameni, astfel încât tu să poți avea o carieră. Erai de profesie... ceva.

Bineînțeles că totul nu era decât imaginație, își spuse ea înaintind de-a lungul frânghiei de rufe.

Trebuia să-și câștige existența cumva. Dar avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată avea să se bucure de clipa aceea, de sentimentul de a fi îndrăgostită, de durerea pe care o simțea așteptând să fie iubită.

Avea ziua de azi și pe cea de mâine. Indiferent ce se întâmpla după aceea, nu avea să regrete.

După ce termină de întins toate rufe, se dădu în spate și luă coșul pentru a-l sprijini pe șold. Îl văzu pe Hugh alergând în jos, pe deal.

- Așadar te-ai hotărât să vii acasă. Ce-ai acolo? Întrebă ea și făcu ochii mari când recunoscuse brusc obiectul pe care îl ținea în gură. Geanta mea!

Dădu drumul coșului și o rupse la fugă spre el. Iar Hugh, simțind că era un joc, începu să alerge în cerc în jurul ei.

Conal privea din prag. Ceaiul era gata, și tocmai se pregătise s-o strige. Acum, pur și simplu, rămase nemișcat.

Cearșafurile fluturau asemeni unor pânze în vânt. Le simți mirosul de curat și ud și mireasma de rozmarin și roiniță din straturile pe care ea le curățase de buruieni în dimineața aceea.

Răsetele ei se auzeau cristaline și încântate când alerga cu câinele.

Blugii lui vechi atârnav pe ea, deși îi tăiaseră până deasupra gleznelor. Suflecaser mânecile puloverului, dar, acum, când alerga, acestea se lăsaseră în jos iarăși, acoperindu-i mâinile. Nu se încălțase.

Era o plăcere s-o privești. Când începuse să nu mai lase bucuria să pătrundă în viața lui? se întrebă.

Umbra destinului său se lungise cu fiecare an care trecea. Acum își dădu seama că se ghemuise sub ea, spunându-și că era la adăpost. Nu lăsase pe nimeni să-l atingă, nu lăsase nimic altceva să fie important pentru el în afară de munca lui.

Se înstrăinase de tatăl lui și de casă. Acelea fuseseră alegerile și dreptul lui. Acum, privind-o pe Allena cum se juca cu câinele în curtea inundată de soare și plină de cearceafuri albe fluturânde, se întrebă pentru prima oară ce mai pierduse. Și, totuși, indiferent ce pierduse, ea se afla acolo.

Pandantivul era acolo.

Echinocțiul se apropia.

Ar fi putut să refuze. Ar fi putut să nege. Oricât de mult ar fi strigat femeia aceea sângelui său, la capătul acelei zile, care era cea mai lungă din an, el avea să-și decidă propria soartă.

Nu magia avea să-i influențeze destinul, ci propria-i voință.

O văzu pe Allena trăgând, iar Hugh cedă. Ea făcu câțiva pași în spate dezechilibrându-se și strângând ceva la piept, după care căzu. Conal o rupse la fugă, traversând curtea într-o clipă.

-Te-ai lovit? o întrebă el, după care îi dădu o comandă aspră în galeză câinelui, care lăsă capul în jos.

- Bineînțeles că nu, zise ea dând să se ridice în capul oaselor, dar el o luă repede în brațe, mângâind-o și murmurând ceva în galeză, care suna minunat.

Drăgăstos. Inima ei făcu un salt lung și încet.

- Conal.

- Câinele ăla probabil că e mai greu decât tine și ai oasele foarte fragile.

- Ne jucam doar. Uite, i-ai rănit sentimentele lui Hugh. Vino încoace scumpule, totul e-n regulă.

Conal stătea pe vine încruntat, în timp ce ea strângea în brațe câinele.

- E-n regulă. N-a vrut. Nu-i așa, Conal?

El surprinse acea privire piezișă pe care i-o aruncă Hugh și o găsi plină de înfumurare.

- Ba am vrut.

Ea râse și îl sărută pe Hugh pe nas.

- Un câine atât de deștept și de cuminte, zise ea. Mi-a găsit geanta și a adus-o acasă. Eu, pe de altă parte, sunt o proastă. Uitasem complet de ea.

Conal se uită la geantă. Era mare, udă, murdară și acum, purta urme de dinți. Asta nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin.

- E într-un hal fără hal.

- Trebuie să-mi fi căzut în timpul furtunii. Am totul înăuntru. Pașaportul, cărțile de credit, biletul. Fardurile, zise ea strângând geanta la piept, bucuroasă că își recăpătase rujul. Ah, o mulțime de alte lucruri. Inclusiv copia intinerariului lui Margaret. Crezi că telefonul funcționează acum?

Fără să aștepte un răspuns, se ridică repede.

- Pot s-o sun la hotel, s-o anunț că sunt teafără. Trebuie să fie înnebunită de grijă.

Dădu fuga în casă, cu geanta în brațe, iar el rămase pe loc.

Nu voia ca telefonul să funcționeze.

Nu voia ca asta să le rupă vraja. Fu dărâmat când își dădu seama de acest lucru. Ea profita de prima ocazie pentru a ieși din lumea lor.

Bineînțeles că o făcea. Își apăsă ochii cu degetele. Oare el n-ar fi făcut la fel? Ea avea o viață dincolo de toate astea, dincolo de el.

Romantismul acelei întâmplări o furase o vreme, aproape la fel ca pe el. Avea să plece. Așa și trebuia. Și asta voia și el.

Dar, când se ridică să se ducă după ea, simți o durere lăuntrică ce nu mai existase altădată.

- Am prins legătura, spuse Allena aruncându-i un zâmbet strălucitor.

Stătea în picioare lângă dulap cu telefonul în mână și cu ceea ce părea a fi jumătate din lucrurile pe care le paseda întinse pe masă.

- A ajuns la hotel și ei o sună în cameră. Sper numai că nu i-a sunat pe ai mei. N-aș suporta gândul că ei... Margaret! Ah, cât mă bucur că...

Se întrerupse din nou și Conal văzu cum i se stinse licărul din privire.

- Da, știu. Îmi pare nespus de rău. Am pierdut feribotul și...

Nu avea deloc de gând s-o lase singură.

- Da, ai dreptate am fost iresponsabilă. N-am nicio scuză, da, ca să te fi lăsat fără ajutor așa. Am încercat să...

El văzu momentul în care ea renunță, când umerii i se pleoștiră și chipul i se goli de orice expresie.

- Înțeleg. Nu, bineînțeles, nu pot să mă aștept să mă mai ții după toate astea. Ah, da, știu că n-ai fost de acord de la-nceput. Mi-ai spus-o foarte clar. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Da, încă o dată.

Rușinea, oboseala, resemnarea se lăsară asupra ei, ceața murdară a eșecului.

Ea închise ochii.

- Nu, Margaret, scuzele n-au nicio importanță atunci când oamenii depind de tine. I-ai sunat pe mama și pe tata? Nu, ai dreptate. Ce rost ar fi avut?

- Ticăloasă afurisită, bombăni Conal.

Avea să-i arate el cum era să ți se facă scandal, hotărî și îi smulse telefonul din mână. Tonul îi spuse că nu mai avea nicio victimă pentru furia sa.

- A trebuit să închidă, îngăimă Allena. Programul. Ar trebui... Scuză-mă.

- Ba să fiu al naibii dacă te scuz, zise el apucând-o de umeri înainte să poată fugi.

Avea lacrimi pe gene.

El ar fi vrut s-o strângă de gât pe Margaret în clipa aceea.

- N-o să te duci să-ți lingi rănilor. De ce-ai suportat toate astea din partea ei?

- Avea dreptate. Am fost iresponsabilă. Are tot dreptul să mă concedieze. Dacă n-ar fi fost presată de familie nu m-ar fi luat de la-nceput.

- Presată de familie? La naiba. Unde e grija familiei? Te-a întrebat dacă ești teafără? Ce s-a întâmplat? Unde ești? A întrebat măcar o dată de ce?

- Nu.

O lacrimă i se prelinse pe obraz și asta îl înfurie și mai tare.

- Unde ți-e mânia?

- Ce rost are să fiu furioasă? spuse ea și, obosită, își șterse lacrima. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Nu-mi pasă de slujbă. Asta este problema. Nu-mi pasă. N-aș fi acceptat-o, dacă aș fi avut de ales. Probabil că Margaret are dreptate. Mă port așa intenționat.

- Margaret e o idioată.

- Ba nu, zău că nu e, zise ea izbutind să zâmbească tremurător. E doar foarte disciplinată și are un scop în viață. N-are niciun rost să ne supărăm pentru asta.

Îi bătu mâna ușor și se duse să toarne ceaiul.

- După ce o să mă mai liniștesc puțin, o să-i sun pe ai mei, să le explic... Oh, Doamne!

Proptindu-se cu palmele de dulap, închise ochii strâns.

- Urăsc să-i dezamăgesc așa. Iar și iar, ca un ciclu pe care nu pot să-l întrerup. Măcar dacă aș putea să fac ceva, dacă m-aș pricepe la ceva.

Clătinând din cap, se duse direct la frigider pentru a scoate supa ca s-o încălzească pentru prânz.

- Habar n-ai cât de mult te invidiez pentru talentul tău și încrederea pe care o ai în tine. Mama îmi spunea mereu că, dacă mi-aș fi concentrat energia, în loc s-o risipesc aiurea, aș fi reușit să fiu mai mult decât o mediocră.

- Ar trebui să-i fie rușine să-ți spună așa ceva.

Ea se întoarse surprinsă de violența tonului său.

- N-a vrut s-o spună în sensul ăsta. Trebuie să înțelegi, ei sunt toți atât de deștepți și devotați profesiunilor pe care le au. Tata e șeful secției de chirurgie, mama e parteneră la una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură de pe Coasta de Est. Iar eu nu sunt în stare de nimic.

Furia, în sfârșit. O cuprinse când trânti oala pe aragaz. Încântat să vadă acest lucru, Conal își încrucișă brațele, se lăsă pe spate și o urmări cum se înfurie din ce în ce mai tare.

- James cu cabinetul lui superb, nevasta splendidă ca un trofeu și geniul lui de copil, care e un râzgâiat, apropo, dar toată lumea zice că e pur și simplu precoce. Ca și cum precoce și obraznic ar fi sinonime. Margaret, cu biroul ei perfect, garderoba ei perfectă, casa ei perfectă și soțul ei perfect de nesuferit, care nu se uită la nimic altceva decât la filme de calitate și colecționează monede.

Trânti supa în oală.

- În fiecare an de Ziua Recunoștinței, se bat toți pe spate pentru cât de mult succes au și cât de deștepți sunt. Apoi se uită la mine de parcă aș fi un extraterestru lăsat la ușa lor și, ar fi nevoiți să mă ia în casă din motive umanitare. Nu pot să fiu nici doctoriță, nici avocată, niciun afurisit de șef de trib, oricât de mult aș încerca, pentru că, pur și simplu, nu știu să fac nimic.

- Acum ție ar trebui să-ți fie rușine.

- Poftim? spuse ea apăsându-și tâmpilele cu degetele.

Furia îi dăduse amețeață, motiv pentru care încerca s-o evite, de obicei.

- Poftim?
 - Vino încoace, zise el luând-o de mână și trăgând-o în sufragerie. Ce-ai făcut aici?
 - Cu ce?
 - Care sunt acele lucruri pe care le-ai făcut aici?
 - Am... șters praful?
 - La naiba cu praful, Allena. Uită-te la florile tale, la lumânări și la bolul cu scoici sparte. Și afară. O trase spre ușă, deschizând-o cu furie.
 - Asta e o grădină care a fost neglijată până azi-dimineață. Unde e nisipul care era pe alee și pe care nici nu l-am observat până când n-a dispărut? Cearșafurile se usucă la soare în spate și supa se încălzește în bucătărie. Afurisitul de duș nu mai picură acum. Cine a făcut lucrurile astea?
 - Oricine poate să măture o alee, Conal.
 - Nu oricine se gândește s-o facă. Nu oricui îi pasă. Și nu oricui îi face plăcere s-o facă. Într-o singură zi, ai făcut o locuință din casa asta, ceea ce n-a mai fost de multă vreme, așa încât uitasem cum e să simți că ai o locuință. Crezi că asta e nimic? Crezi că n-are nicio valoare?
 - E doar... ceva obișnuit, spuse ea negăsind alt cuvânt mai potrivit. Nu pot să-mi fac o carieră din culesul florilor sălbatice.
 - Poți să-ți câștigi existența oriunde ai fi, dacă asta trebuie. Simți nevoia să culegi flori și să aduni scoici, Allena. Și există oameni care îți sunt recunoscători pentru asta și remarcă schimbările pe care le aduci.
 Dacă nu l-ar fi iubit deja, s-ar fi îndrăgostit atunci de cuvintele lui, care încă îi mai răsunau în minte și de ochii lui întunecați de nerăbdare.
 - E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva, spuse ea atingându-i obrazii. Cel mai frumos, repetă apoi și își atinse buzele de ale lui. Îți mulțumesc.
 Înainte ca el să poată spune ceva, ea clătină din cap și îl culcă pe umărul lui.

CAPITOLUL 8

Se rupseră de lume. Opriră timpul. Conal s-ar fi înfuriat la gândul că făceau un fel de vrajă, dar Allena nu avea alt cuvânt.

Îi poză din nou în atelier, unde razele soarelui de după-amiază pătrundeau pe ferestre. Și privi cum prindea viața în lut.

Pentru că ea îl întrebă, el îi povesti despre anii petrecuți la Dublin.

Despre studiile și munca lui.

Despre anii studenției, când trăise cu conserve și artă. Apoi, recunoașterea, care venise ca un miracol, într-o galerie micuță.

Prima vânzare îi oferise luxul de a avea timp și spațiu pentru a lucra fără grija permanentă că trebuie să achite chiria. Iar vânzările care urmaseră îi oferiseră luxul de a putea alege, astfel încât putuse să aibă un atelier al său.

Deși vorbea relaxat despre toate acele lucruri, ea simți ca, atunci când povestea despre Dublin, nu se referea la acel loc ca și cum ar fi fost "acasă". Dar nu spuse nimic.

Mai târziu, după ce el acoperi lutul cu o cârpă udă și se spală în chiuveta mică, plecară să se plimbe pe țârm.

Vorbiră despre o sumedenie de lucruri, dar nici măcar o dată despre steaua pe care ea o purta lângă inimă, sau despre cercul de pietre care își aruncau umbrele de pe stâncă.

Făcură dragoste când soarele strălucea încă și căldura acestuia îi încinse pielea când se ridică deasupra lui.

Pe măsură ce seara se apropia, lumina zăbovea, ca și cum n-ar fi vrut să lase locul întunericului.

Ea își făcu de lucru reparând perdelele vechi din dantelă pe care le găsisese pe un raft în dulap, în timp ce Conal făcea schițe și câinele dormea pe podea între ei.

Avea chipul cel mai expresiv, se gândi el. Visător acum, când cosea. Tot ce simțea se citea în ochii ei gri și limpezi. Vrăjitoarea din dosul acelor ochi nu se trezise încă. Și, când avea s-o facă, el își închipui, că orice bărbat pe care avea să-l privească, avea să fie vrăjit.

Cât de ușor se obișnuise acolo - cu el, în casa lui, în viața lui. Fără să-și întrerupă ritmul și cu atâta mulțumire. Și cât de ușor ar fi fost să se obișnuiască și el cu ea. Chiar și cu acea dorință pentru ea, se simțea confortabil.

Ce avea să facă? Unde trebuia să așeze acele sentimente pe care ea le trezise la viață în el? Și cum ar fi putut să știe dacă erau reale?

- Conal? spuse ea încet.

Gândurile lui tulburate erau ca un zumzet în atmosferă, un avertisment.

- Nu poți să nu te mai gândești la asta acum? Nu poți să te mulțumești doar să aștepti și să vezi?

- Nu, zise el furios pentru că ea îi ghicise starea de spirit din tăcere. Tu obișnuiești să-i lași pe alții să-ți dirijeze viața, eu nu.

Mâna ei tresări, ca și cum ar fi primit o palmă, după care continuă să se miște la fel ca înainte.

- Da, ai dreptate. Am trăit încercând să fac pe placul celor pe care îi iubesc și n-am realizat nimic. Ei nu mă iubesc suficient de mult ca să mă accepte așa cum sunt.

El simți o strângere în stomac, de parcă ar fi împins-o, când de altfel ar fi trebuit s-o strângă, în brațe.

- Allena.

- Nu, e-n regulă. Mă iubesc, dar nu suficient, sau la fel... cum îi iubesc eu. Vor pentru mine lucruri de care eu nu sunt în stare sau pe care eu nu le vreau suficient de mult pentru mine însămi ca să fac un efort. Nu pot să-mi stăvilesc sentimentele. Nu sunt făcută așa.

- Eu pot, spuse el ridicându-se și începând să se plimbe prin cameră. Nu e vorba de sentimente, ci de existență. Nu pot și nu vreau să mă las condus. Țin la tine mai mult decât ar trebui să fie posibil într-un timp atât de scurt.

- Și, din cauza asta, n-ai încredere în s-a întâmplat, în ce se întâmplă între noi, zise ea încuviințând, după care tăie ața și puse acul de o parte. E logic.

- Ce știi tu despre logică? Ești cea mai irațională femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

- Este mult mai ușor să recunoști logica, atunci când ai prea puțină.

Buzele lui zvâcniră ușor, dar el se așeză din nou.

- Cum poți să fii atât de calmă?

- Am trăit cele mai minunate zile din viața mea, cele mai tulburătoare, cele mai fascinante, zise ea desfăcând mâinile. Nimic nu-mi poate lua acest lucru acum. Și mai am una. Încă o zi lungă și minunată. Așa că... spuse ea ridicându-se și întinzându-se. Cred că o sa-mi pun un pahar cu vin, o să mă duc afară și o să privesc cum răsar stelele.

- Ba nu, spuse el luând-o de mână și ridicându-se. Aduc eu vinul.

♥ ♥ ♥

Era o seară perfectă, cu un cer extrem de senin. Valurile se spărgeau de țărnișe, se retrăgeau, apoi explodau din nou într-o puzderie de stropi care captau acele ultime sclipiri ale zilei, strălucind ca niște nestemate.

- Ar trebui să ai niște bănci, spuse ea. Aici și aici, din lemn de cedru, care să devină argintiu din cauza vremii.

El se întrebă de ce nu se gândise la acest lucru el însuși, fiindcă îi plăcea foarte mult să stea și să privească marea.

- Ce altceva ai mai avea, dacă ai fi în locul meu?

- Păi, așa pune niște ghivece mari lângă bănci și le-ai umple cu flori care să se reverse peste margini. Ghivece de un albastru-închis, spuse ea aruncându-i o privire piezișă. Ai putea să le faci chiar tu.

- Cred că așa putea. Ghivece de flori.

Ideea era amuzantă. Nimeni, nu se așteptase din partea lui să facă ghivece de flori. Îi mângâie părul sorbind din paharul cu vin și își dădu seama că i-ar fi plăcut să le facă pentru ea, s-o vadă bucurându-se de ele.

- Albastru-închis, repetă ea, ca să se asorteze cu jaluzelele atunci când or să fie vopsite cu vopseala pe care am găsit-o.

- Acum mă apuc de vopsit jaluzele?

- Nu, nu, nu, talentul tău e mult prea mare pentru asemenea lucruri mărunte. Tu faci ghivecele și eu vopsesc jaluzelele.

- Îmi dau seama când cineva râde de mine.

Ea îi făcu cu ochiul și continuă să meargă spre apă.

- Știi ce ar trebui să fac în seara asta?
- Ce?
- Să manevrez proiectorul de diapozitiv pentru prelegerea de după cină a lui Margaret despre locurile megalitice.
- Înseamnă că ai scăpat ca prin minune, nu?
- Mie-mi spui? Oh! Și știi ce-o să fac în schimb?
- Ăăă, o să vii înăuntru și o să faci dragoste sălbatică cu mine?

Ea râse și se învârti.

- O să includ și asta în program, cu siguranță. Dar, înainte, o să construiesc un castel de nisip.
- Un castel de nisip?
- Unul mare, zise ea și se trânti pe plajă, apucându-se de treabă. Construirea castelelor de nisip este unul dintre numeroasele mele talente. Bineînțeles că aș lucra mai bine dacă aș avea o lopățică și o găletușă. Iar ambele, adăugă ea uitându-se la el pe sub gene, se găsesc în spălătorie.
- Și presupun că din moment ce talentul meu pentru acest gen de artă este pus la îndoială, trebuie să le aduc.
- Ai picioare mai lungi așa că o să te duci și o să te întorci mai repede.
- Nu pot să te contrazic.

Aduse lopățica de grădină și găleata împreună cu sticla de vin.

Când primele stele își făcură apariția pe cer, el se așeză, privind-o cum își construia castelul de nisip.

- Îți trebuie un turn în partea aia, îi spuse apoi. L-ai lăsat fără apărare.
- E un castel, nu o fotăreață și în mica mea lume e pace. Totuși, cred că un artist celebru ar putea să ridice un turn, dacă i se pare necesar.

El își bău vinul, înfipse paharul cu picior înalt în nisip și acceptă orovocarea.

Ea mai făcu câteva creneluni, modelându-le cu grijă și netezindu-le cu lopățica. Ambiționată de îndemânarea lui, începu imediat să mai adauge și alte lucruri.

- Aș vrea să știu ce e mogâldeța aia.
- E grajdul, sau o să fie, când o să termin.
- E disproportionat, zise el și dădu să-i arate, dar ea îi dădu mâna la o parte. Cum vrei, dar caii tăi ar trebui să fie cât Hugh ca să poată intra acolo.

Ea pufăi și se lăsă pe călcâie. La naiba, avea dreptate.

- N-am terminat, spuse apoi cu răceală și mai adăugă nisip. Și asta ce vrea să fie?
- Va fi un pod mobil.
- Un pod mobil?

Încântată se aplecă să studieze platforma pe care el o construiește cu mâini iuți și pricepute.

- Vai, e minunat. Te pricepi foarte bine să construiești castele de nisip. Știu exact ce-i trebuie.

Se ridică repede și dădu fuga în casă, de unde se întoarse cu niște chibrituri și o bucățică de panglică roșie pe care o tăiașe în formă de triunghi.

- Un lanț ar fi mai bun, dar trebuie să fim inventivi, spuse ea vârând un capăt al chibritului într-o parte a podului și celălalt capăt în zidul castelului. Din fericire, familia regală dă un bal, așa că podul stă lăsat în jos, zise ea înfigând un al doilea băț în partea cealaltă.

Rupse apoi un al treilea băț, înfășură panglica în jurul său și arboră drapelul pe turnul cel mai înalt.

- Acum e un adevărat castel de nisip.

Luă sticla de vin și turnă pentru amândoi.

- Pentru Castelul Dolman.

Un vis pe care îl clădiseră împreună își spuse ea.

După ce ciocni paharul de-al lui, își strânse genunchii la piept și privi marea.

- E o seară superbă. Atâtea stele. La New York nu vezi asemenea cer, ci numai porțiuni din el, printre clădiri, așa încât uiți cât de imens e.
- Când eram mic, veneam seara și stăteam aici.

Ea își întoarse capul, proptindu-și obrazul pe genunchi.

- Și ce altceva mai făceai când erai mic?

- Mă cățăram pe stânci, mă jucam cu prietenii din sat, mă străduiam din răspuțeri să scap de treburile care mi-ar fi luat mai puțin timp și efort decât evitarea lor. Pescuiam cu tata.

Tăcu și profunzimea acelei tăceri o făcu pe Allena să-i ia mâna.

- Ți-e dor de el.

- L-am lăsat singur. Până anul trecut n-am știut că era bolnav. Nu mi-a spus niciodată, nu m-a rugat niciodată să vin să am grijă de el. În schimb a preferat să moară singur decât să-mi ceara asta.

- Știa că ai fi venit.

- Ar fi trebuit să-mi spună. Aș fi putut să-l iau la Dublin, să-l duc la spital, să facă tratament la specialiști.

- Întotdeauna e mult mai greu pentru cei care rămân, murmură ea. El a vrut să rămână aici, Conal. Să moară aici.

- Ah, da, să moară aici, asta a fost alegerea lui. Și, știind că era bolnav s-a cățărat pe stânci. Acolo lângă dansul de piatră inima i-a cedat. Asta a fost alegerea lui.

- Te înfurie.

- Mă face să mă simt neputincios, ceea ce e același lucru pentru mine. Mi-e dor de el și regret timpul și distanța care ne-au despărțit – timpul și distanța pe care eu le-am pus între noi. I-am trimis bani, în loc să vin eu. Și el mi-a lăsat tot ce-a avut. Căsuța și pe Hugh.

Se întoarse spre ea atunci și trase de lanțul de la gâtul ei, până când pandantivul se văzu clar.

- Și asta. Mi-a lăsat asta în cutiuța de lemn pe care ai văzut-o pe măsuța de toaletă din dormitor.

Ea simți un fior rece.

- Nu înțeleg.

- Mama lui i-l dăruise la vârsta de optsprezece ani, așa cum îi fusese dăruit și ei. Iar el i l-a dăruit mamei în ziua când a cerut-o în căsătorie lângă cercul de pietre conform tradiției O'Neil. Ea l-a purtat mereu. Iar în seara când a murit, i l-a dat înapoi ca să-l păstreze pentru mine.

Turnat în Cazanul lui Dagda. Gravat de degetul lui Merlin.

- E al tău, murmură ea.

- Nu. Nu mai este al meu, n-a fost niciodată, pentru că l-am refuzat. În ziua când l-am îngropat pe tata, am venit aici și l-am aruncat în mare. Mi-am spus că asta avea să pună capăt lucrurilor.

"E numai unul," îi spusese bătrâna. Îi aparținea ei. Ea îl găsisese sau el o găsisese pe ea. Și condusese la el, se gândi Allena.

Cum putea să simtă altceva decât bucurie știind acest lucru?

Și cum putea Conal să simtă altceva decât furie fiind cine era?

Pentru ea, era o cheie. Pentru el, era o încuietorie.

Allena îi atinse obrazul.

- Nu știu cum să te alin.

- Nici eu nu știu, spuse el ridicându-se și trăgându-o în picioare. Gata cu astea în seara asta. Gata cu castelele și stelele. Vreau ceea ce e real. Dorința mea e cât se poate de reală, zise el apoi luându-o în brațe. La fel ești și tu.

CAPITOLUL 9

Nu putea să doarmă.

Oricât de scurtă ar fi fost noaptea, nu suporta s-o irosească visând. Astfel că stătu tăcută și trează, retrăind fiecare moment al zilei care trecuse.

O încheiaseră cu dragoste, se gândi ea acum. Nu cu acel gen de iubire lentă și tandră de prima oară.

Se simțise disperare în el când o așezase în patul de pe plajă.

Un fel de grabă care i-o transmisese și ei, așa încât mâinile, ei fuseseră la fel de nerăbdătoare ca ale lui și gura la fel de lacomă.

Iar trupul ei, se gândi, ah, trupul ei fusese atât de plin de viață.

Acel gen de dorință era un alt fel de frumusețe, nu? O nevoie atât de profundă și de puternică putea să prindă rădăcini adânci și durabile.

De ce nu-și dădea voie s-o iubească?

Se întoarse spre el și dormind, el o trase aproape. "Sunt aici", ar fi vrut ea să spună. "Locul meu e aici. Știu asta."

Dar păstră cuvintele în gând și doar îl sărută. Ușor, seducător, luând ceea ce avea nevoie și dând înapoi. Încet și mătășos, o împreunare a buzelor și limbilor. Căldura trupurilor încolăcite se lăsa grea în membre. El pluti în dorință ca prin ceață.

Aerul era dens și dulce, iar ea era acolo pentru el. Caldă și dornică. Și reală.

El auzi cum i se tăie răsuflarea și cum oftă și îi simți bătăile inimii în același ritm cu ale lui.

Se mișcă lângă el, sub el, țesându-și vraja în întuneric.

Când lunecă în ea, îl primi cu bucurie. Împreună se înălțară și coborâră, constant și lin. Gurile li se întâlniră din nou când el o simți ajungând pe culme, când se pierdu, dăruindu-se. Și golindu-se.

- Allena, spuse el, doar atât când o strânse din nou în brațe, după care, liniștit și mulțumit, adormi la loc, fără să știe că ea plângea.

Ea se trezi înainte de ivirea zorilor, temându-se că, dacă ar mai fi stat mult lângă el în întuneric, l-ar fi rugat - temându-se și mai mult că, dacă el i-ar fi oferit un slab înlocuitor pentru dragoste și veșnicie, ea l-ar fi acceptat repede și jalnic.

Se îmbracă în tăcere și ieși să aștepte zorii celer mai lungi zile.

Nu mai era nici lună, nici stele, nimic care să întrerupă întinderea neagră și nesfârșită a cerului.

Văzu locul unde se întrerupea pământul, valurile și, spre vest, stâncile unde se afla cercul de piatră, și așteptă.

Pendantivul îi atârna greu la gât.

Nu mai rămăseseră decât câteva ore, se gândi ea. Nu avea să-și piardă speranța, deși îi era greu în acel moment de întuneric și singurătate să se agațe de ea.

Fusese trimisă acolo, adusă, nu avea importanță. Conta numai faptul că se afla acolo, unde aflase toate răspunsurile care îi trebuiau.

Trebuia să aibă convingerea că avea să le afle și Conal în acea zi care le mai rămăsese.

Privi cum se iviră zorile, o ușoară și aproape imperceptibilă modificare a luminii care îi dădea strălucire cerului.

Ceața plutea deasupra pământului, ridicându-se în aer ca o perdea umedă. Spre răsărit, străluci aurie, după care se întinse roșiatică pe cer și apă, mai strălucitoare, apoi și mai strălucitoare, până când lumea se trezi.

Aerul deveni din cenușiu, sidefat.

Castelul de pe plajă fusese măturat de flux. Văzând că lucrurile puteau fi distruse cu atâta ușurință, i se frânse inima puțin.

Se întoarse înăuntru.

Trebuia să-și facă de lucru, să nu se mai gândească. Nu putea face nimic în privința inimii ei, dar în niciun caz nu avea să stea posomorâtă tocmai în ziua aceea.

Când Hugh își făcu apariția, ea îi deschise ușa ca să poată ieși, după care puse ceainicul pe foc.

Știa deja cum îi plăcea lui Conal, aproape fără zahăr deloc sau frișcă.

După aceea luă o oală micuță din dulap. Conal spusese că erau niște fructe de pădure coapte în perioada aceea.

Dacă reușea să le găsească, și erau destule, aveau să aibă fructe proaspete la micul dejun.

Ieși, prin spate, trecând pe lângă grădina de zarzavaturi și o tufă imensă plină de flori purpurii și conice care miroseau amețitor. Se întrebă cum ar fi arătat uscate și puse într-o cutie.

Ceața i se încolăcea în jurul picioarelor dându-i impresia că mergea prin apa unui râu. Vântul nu ajungea la ea, dar îi flutură prin păr când ea urcă panta lină din spatele casei. În depărtare se auzi lătratul lui Hugh și undeva mai aproape, ciripitul unei păsări. Peste toate însă, se auzea vuietul mării.

Dintr-un impuls, se descălță și merse cu picioarele goale prin iarba rece și udă.

Dealul cobora și se înălța din nou. Era mai abrupt acum, iar ceața era mai densă, ca o perdea transparentă. Privi în urmă o dată și văzu căsuța vag. Un fior o făcu să se oprească puțin și fu cât pe ce să se întoarcă. Apoi auzi câinele lătrând undeva în față.

Îl strigă, se întoarce în direcția din care se auzea lătratul și continuă să urce. În vârful colinei următoare erau câțiva copaci sculptați de vânt și tot acolo erau tufele cu fructele pe care le căuta.

Încântată de descoperire, își puse pantofii jos și se apucă să le culeagă. Și să le guste. Apoi urcă din ce în ce mai sus, unde erau cel mai coapte. Se gândi că avea să facă niște clătite.

Oala era pe jumătate plină când se cățără pe o stâncă pentru a ajunge la o tufă solitară încărcată de fructe mari și coapte.

- Cele mai tentante sunt cele la care e greu de ajuns.

Allenei i se tăie respirația și fu cât pe ce să scape oala când o văzu pe femeia care stătea dincolo de tufă. Părul îi era aproape negru și mai lung de mijloc. Ochiul îi erau verzi ca apa oceanului în zori. Zâmbi și puse mâna pe capul lui Hugh, care stătea liniștit lângă ea.

- Nu știam că e cineva aici.

Că ar putea fi, își spuse ea.

- Eu..., zise ea uitându-se în spate acum cu puțină teama, dar nu văzu casa. Am mers mai mult decât mi-am dat seama.

- E o dimineață plăcută pentru plimbare și pentru cules de fructe. Cele din mâna ta or să facă un gem minunat.

- Am cules prea multe. N-am fost atentă.

Chipul femeii se înmuie.

- Niciodată nu poți să culegi prea multe când cineva le mănâncă. Nu te teme, spuse ea încet. El doarme încă. Mîntea îi este liniștită atunci când doarme!

Allena respiră adânc.

- Cine ești?

- Oricine ai vrea să fiu. O bătrână într-un magazin, un băiat cu o barcă.

- Ah, spuse ea așezându-se pe o piatră, deoarece începuseră să-i tremure picioarele. Doamne!

- N-ar trebui să-ți faci griji. Nu se întâmplă nimic rău. Nici cu tine, nici cu el. El face parte din mine.

- Străbunica lui. A zis că... oamenii spun...

Zâmbetul femeii se lărgi.

- Așa e.

Chinuindu-se să rămână cât mai calmă, Allena scoase pandantivul din pulover.

- E al tău.

- Este al cui îl are... până când aparține altcuiva.

- Conal a spus că l-a aruncat în mare.

- Băiatul ăsta are un temperament teribil, spuse ea și răsă cristalin. Sunt mândră de el. Ar fi putut să-l arunce pe Lună, că tot ar fi nimerit în mâinile persoanei căreia îi era menit, atunci când avea să vină clipa. Clipa asta e a ta.

- El nu vrea să mă iubească.

- Ah, copilă, zise ea atingându-i obrazul și fu ca o atingere de aripi. Dragostea nu poate fi alungată prin voință. Pur și simplu, se înfiripă și tu știi asta deja. Ai o inimă răbdătoare.

- Uneori, răbdarea e o lașitate.

- Înțelept, spuse femeia încuviințând, vădit încântată, și luă o bobită din oală. Și adevărat. Dar deja îl înțelegi și începi să te înțelegi și pe tine, ceea ce e cel mai greu întotdeauna. E un lucru considerabil pentru un timp atât de scurt. Și îl iubești.

- Da, îl iubesc. Dar el nu va accepta dragostea prin magie.

- În seara asta, când cea mai lungă zi se contopește cu cea mai scurtă noapte, când steaua va brăzda cerul cu putere și lumină, alegerea pe care o veți face, atât tu cât și el va fi cea care a fost menită dintotdeauna.

Apoi îi luă fața în mâini și o sărută pe obraji.

- Inima ta va ști, zise ea și se făcu nevăzută în ceața ca o fantomă.

- Cum? întrebă Allena și închise ochii. Nu ne-ai lăsat suficient timp.

Când Hugh se frecă de picioarele ei, ea își ascunse fața în blana lui.

- Nu e suficient timp, murmură ea. Nu e timp nici să ne văicărim. Nu știu ce să fac altceva decât următorul lucru care trebuie făcut. Bănuiesc că micul dejun.

Se întoarse pe unde venise, avându-l alături pe Hugh de data aceasta.

Ceața începuse să se destrame deja. Se părea că soarta îi hotărâse încă o zi senină.

Când căsuța apărură în raza ei vizuală, îl văzu pe Conal așteptându-o pe veranda din spate.

- Mi-am făcut griji, spuse el ieșindu-i înaintea, deși știa că ușurarea lui era exagerată. Ce ți-a venit să hoinărești așa prin ceață?

- Fructe de pădure, spuse ea arătându-i-le. N-o să-ți vină să crezi ce...

Dar tăcu brusc când privirea lui se aținti asupra pandantivului.

- Ce n-o să-mi vină să cred?

Nu, își spuse ea, nu putea să-i zică ce se întâmplase, pe cine văzuse. Nu când umbra i se strecura în ochi și ei i se frângea inima din această cauză.

- Ce o să pregătesc la micul dejun.

El vârî mâna în oală.

- Fructe de pădure?

- Fii atent, îi spuse ea intrând în casă. Și învață.

El o privi și acest lucru îl liniști. Se trezise întinzând mâna după ea, ceea ce îl tulburase. Cum putea un bărbat să petreacă o noapte cu o femeie și apoi, când ea nu mai era acolo, patul să i se pară atât de rece și de gol? Apoi, cea panică, cea strângere a stomacului când nu o găsisese nicăieri.

Acum însă ea era acolo amestecând fructele într-un vas și lumea era din nou așa cum trebuia să fie.

Cum altfel se numea acest lucru decât dragoste?

- Am nevoie de o tavă, zise ea lăsând vasul de o parte pentru a încinge tigaia. Dar o să ne descurcăm.

- Allena.

- Hmm? spuse ea privindul.

Ceva în ochii lui îi dădu amețeală.

- Da?

Când se întoarse, pandativul se mișcă și captă razele soarelui.

Steaua păru să sclipească direct în ochii lui, șicanându-l. Fără să se miște, Conal făcu un pas în spate. Nu, nu avea să vorbească despre dragoste.

- Unde-ți sunt pantofii?

- Pantofii?

Vorbise cu atâta afecțiune, încât o usturară ochii când se uită în jos.

- Probabil că i-am lăsat pe undeva. Ce aiurită sunt.

- Așadar, hoinărești desculță prin rouă, frumoasă Allena?

Ei îi rămaseră cuvintele în gât. I se aruncă în brațe, ascunzându-și fața în umărul lui, copleșită de emoții.

- Allena, spuse el lipindu-și buzele de părul ei și dorindu-și pentru amândoi, să poată rupe acel ultim lanț care îi strângea inima. Ce-o să mă fac cu tine?

"Iubește-mă. Doar iubește-mă. Mă descurc eu cu restul."

- Aș putea să te fac fericit. Dacă mi-ai da voie, aș putea să te fac fericit.

- Și tu? Suntem doi. Cum poți să crezi, să accepți tot ce ți-am spus și să fii gata să-ți schimbi viața pentru asta? Întrebă el desprinzându-se de ea și atingând pandativul cu degetul. Oare cum poți să accepți asta cu atâta ușurință?

- Pentru că îmi aparține, spuse ea oftând tremurător, după care trase adânc aer în piept și vocea îi deveni mai puternică. Până când va aparține altcuiva.

Mai sigură pe sine, ea luă un polonic din sertar și turnă compoziția în tigaie.

- Crezi că sunt o naivă, o credulă și atât de dornică de dragoste, încât aș crede orice?

- Cred că ai o inimă bună.

- Și maleabilă?

Privirea calmă pe care ea i-o aruncă fu o surpriză, ca și mișcarea afirmativă a capului.

- S-ar putea să ai dreptate. Încercând să te adaptezi unor forme, așa încât cei pe care-i iubești să te iubească așa cum vrei, inima îți devine maleabilă. Și, deși sper să fi terminat cu asta, prefer să am o inimă care acceptă amprentele altora.

O inimă răbdătoare, se gândi ea, dar sigur nu era lașă.

Azvârli clătita în sus cu dexteritate.

- Ce te-a oțelit așa, Conal?

- Țintești bine când te hotărăști să trimiți săgeata.

- Poate că n-am nimerit ținta suficient de des.

Dar acum avea s-o facă. Fără să se grăbească, puse clătitele pe o farfurie și turnă iarăși din compoziție în tigaie.

- De ce nu vorbești niciodată despre mama ta?

Fix la țintă, se gândi el, dar nu spuse nimic când ea îi așeză farfuria pe masă.

- Am dreptul să știu.

- Așa e.

Ea aduse apoi miere, scorțișoară și turnă ceaiul.

- Ia loc. O să se răcească micul dejun.

Râzând ușor, el o ascultă.

Totul era un mister, atunci de ce crezuse că se rezolvase deja? Așteptă până când ea goli tigaia, stinse focul și veni la masă.

- Mama era din satul învecinat, începu el. Tatăl ei era pescar, iar mama ei a murit la naștere când mama era micuță. A murit și copilul, astfel că mama era cea mai mică și singura fată, așa că a fost răsfățata de tatăl și frații ei.

- Ai unchi în sat?

- Da. Trei, împreună cu familiile lor. Deși, unii dintre cei mai tineri au plecat pe continent sau chiar mai departe. Tatăl meu a fost singur la părinți.

Ea își picură miere pe clătite și îi dădu sticla. Avea familie, se gândi, și totuși, era atât de singur.

- Înseamnă că ai și veri aici?

- Destui. Ne jucam împreună când eram mici. De la ei am auzit prima oară ce e cu mine. Am crezut că e o poveste, la fel ca cele pe care le auzi despre zâne, sirene și altele.

Mâncă pentru că avea totul în față și pentru că ea se ostenise să pregătească.

- Mamei îi plăcea să deseneze, ea m-a învățat cum să privesc lucrurile. Cum să transpui pe hârtie ceea ce vezi, în creion și cărbune. Tata iubea marea și credea că-l voi urma acolo. Dar , când am împlinit opt ani, ea mi-a dăruit lut. Și eu...

Se opri, ridică mâinile și le privi mijind ochii. Semănau foarte mult cu ale tatălui său.

Mari și puternice.

Dar nu fuseseră făcute pentru a întinde plase de pescuit.

- Să modelezi lucruri, să descoperi ce conțin... am fost fascinat. Și lemnul, să cioplești în el până când puteai să le arăți altora ce ai văzut în el. Ea a înțeles asta. A știut asta.

- Tatăl tău a fost dezamăgit?

- Cred că mai mult nedumerit, spuse el ridicând din umeri și luând furculița din nou. La urma urmei, cum putea un bărbat să-și câștige existența ciopliind în lemn sau piatră? Dar mamei îi făcea plăcere, așa că a acceptat. De dragul ei și, așa cum am aflat mai târziu pentru că, în mintea lui, soarta mea era deja pecetluită. Așa că nu avea importanță pentru el dacă sculptam sau pescuiam.

Când tăcu, se uită din nou la pandantiv și Allena îl vârî sub pulover.

Simțind căldura acestuia lângă inimă, așteptă ca el să continue.

CAPITOLUL 10

- După mine, părinții mei au încercat să facă și alți copii. Mama a pierdut două sarcini și a doua, care era foarte avansată... i-a făcut rău. Eram mic, dar îmi amintesc că a trebuit să stea mult timp în pat și era foarte palidă chiar și atunci când putea să se ridice. Tata i-a scos un scaun afară ca să poată sta la aer și să privească marea. Nu s-a mai simțit niciodată bine după aceea, dar eu n-am știut.

- Erai mic, spuse ea atingându-i mâna, iar el o privi și zâmbi ușor.

- Inimă bună, Allena, spuse el întorcându-i mâna, strângându-i-o o dată și dându-i drumul apoi. A fost bolnavă în vara când eu aveam doisprezece ani. De trei ori în primăvara aia tata a dus-o cu feribotul, iar eu am stat la verii mei. Era pe moarte și niciunul dintre noi n-a găsit o modalitate de a o salva. O parte din mine știa asta, dar nu m-am mai gândit. De fiecare dată când se întorcea acasă, eram sigur că era bine.

- Sărmanul băiat! murmură Allena.

- Nu merit atâta compătimire cum crezi. În vara aia, când aveam doisprezece ani, ea a venit pe țărm cu mine. Ar fi trebuit să stea în pat, dar nu voia. Mi-a povestit de dansul pietrelor, despre stea și despre rolul meu în toate astea. Mi-a arătat pandantivul pe care-l porți tu acum, deși îl mai văzusem de nenumărate ori până atunci. Mi-a strâns mâna în jurul lui și l-am simțit respirând. Am fost atât de furios. Știam că nu mă deosebeam cu nimic de ceilalți băieți, nu eram altfel decât verii mei și prietenii de joacă. De ce-mi spunea asta? Mi-a spus că eram prea mic ca să mi-l dea, dar ea și tata discutaseră despre asta. El fusese de acord s-o lase să facă treaba asta, când și cum voia. Ea voia să-mi dea pandantivul înainte să ne părăsească.

- Tu nu l-ai vrut.

- Nu. O voiam pe ea. Voiam ca lucrurile să fie ca înainte, când ea era sănătoasă și eu eram copil și hoinăream pe dealuri. Voiam să cânte din nou în bucătărie, așa cum făcea înainte să se îmbolnăvească.

Toată ființa ei suferea pentru el, dar când întinse mâna spre el, Conal i-o îndepărtă.

- Am țipat la ea și am rupt-o la fugă. A strigat după mine, a încercat să vină după mine, dar eu eram puternic și sănătos, iar ea nu era. Nu m-am uitat înapoi nici când am auzit-o plângând. M-am dus și m-am ascuns în adăpostul bărcilor unchiului meu. Tata m-a găsit abia a doua zi dimineață. Nu m-a bătut, așa cum m-aș fi așteptat și nici nu m-a tras de urechi, cum aș fi meritat. S-a așezat, m-a tras lângă el și mi-a spus că mama murise în timpul nopții.

Ochii îi erau plini de însuflețire când se uită la Allena. Ea se întrebă cum de forța din ei nu ardea lacrimile care îi inundau pe ai ei.

- Am iubit-o. Și ultimele cuvinte pe care i le-am spus au fost cele ale unui copil furios.

- Crezi că... Ah, Conal, chiar poți să crezi că acele cuvinte sunt tot ce-a luat cu ea?

- Am lăsat-o singură.

- Și încă mai dai vina pe un copil de doisprezece ani speriat și derutat? Să-ți fie rușine pentru lipsa de înțelegere.

Cuvintele ei îl dezmeticiră. Se ridică.

- După ani de zile, când eram bărbat în toată firea, am făcut același lucru cu tata.

- E total neadevărat, spuse ea strângând farfuriile și ducându-le la chiuvetă.

Își dădu seama că el nu avea nevoie de compasiune, ci de adevărul gol-goluț.

- Singur ai spus că nu știai că e bolnav. Nu ți-a spus.

Dădu drumul la apă fierbinte și puse detergent în ea.

- Nu poți să suferi gândul că ai - cum ai spus, sânge de spiriduș -, dar îți place teribil gândul de a te juca de-a Dumnezeu.

El n-ar fi fost atât de șocat, nici dacă i-ar fi azvârlit cu tigaia în cap.

- Ți-e ușor să vorbești, când poți să pleci chiar mâine.

- Așa este, pot, zise ea închizând robinetul și întorcându-se spre el. Pot să fac în sfârșit, ceea ce vreau. Pot să-ți mulțumesc ție pentru asta, pentru că m-ai ajutat să văd ce lăsam să se întâmple, că mi-ai arătat că ceva valoros de oferit. Și vreau să ofer, Conal. Vreau să ofer un cămin, o familie și o viață cuiva care mă apreciază, care mă înțelege și mă iubește. N-o să mai accept niciodată mai puțin. Dar tu vei accepta. Încă te mai ascunzi în adăpostul bărcilor, numai că acum îi spui atelier.

Cuvinte aspre se ridicară în gâtul lui. Dar nu mai era un baietandru și le respinse alegând un ton rece.

- Ți-am spus cea ce ai vrut să știi, dar nu înțelegi deloc de ce am nevoie.

Ieși, lăsând ușa să se trântescă în urma lui.

- Te înșeli, spuse ea încet. Înțeleg.

♥ ♥ ♥

Își făcu de lucru toată dimineața. Dacă, într-adevăr, avea să plece a doua zi avea să lase în urma ceva din ea. Nu avea să-i dea voie s-o uite.

Puse perdelele pe care le cususe, încântată când soarele trecea prin dantelă, formând modele pe podea. În spălătorie, găsi ustensilele, pensulele și tot ce îi trebuia. Cu un fel de sfidare, duse totul afară. Avea să curețe și să vopsească afurisitele de jaluzele.

Munca o calmă, iar inima maleabilă de care vorbise începu s-o doară. Din când în când, arunca o privire spre atelier. Știa că el era acolo. Unde în altă parte ar fi putut să fie? Deși o parte din ea ar fi vrut să cedeze și să se ducă la el, îi înțelegea nevoile.

Avea nevoie de timp.

- Dar acesta se scurge, murmură ea.

Făcând câțiva pași în spate, își admiră opera. Vopseaua sclipea udă și albastră și la ferestre perdelele din dantelă fluturau în adierea vântului.

Acum că terminase și nu mai avea altceva de făcut începu să simtă oboseala. Intră în casă aproape împleticindu-se. Avea să se întindă puțin, recuperând din somnul pe care îl pierduse cu o noapte în urmă.

O oră doar, își spuse ea și, întinzându-se în pat, căzu imediat într-un somon adânc.

♥♥♥

Conal se dădu înapoi pentru a-și putea privi opera. Mâinile îi erau murdare de lut până la încheieturi, iar ochii îi erau încețoșați de atâta concentrare.

"Allena zânelor". Înaltă, subțire, privind îngâmfată peste umăr. Nu era frumoasă și nici nu trebuia să fie. Dar cum puteai să-i întorci spatele?

Cum putea el s-o facă?

Aripile îi erau desfăcute, ca pentru a-și lua zborul în orice clipă. Sau putea să le strângă și să rămână, dacă o rugai.

El nu avea s-o roage. Nu când era impusă de ceva ce era mai presus de amândoi.

Doamne, cât îl înfuriase. Se duse la chiuvetă și începu să se spele. Cum îi mai spusese ce gândea și simțea el.

Putea să gândească și singur și se hotărâse. Îi spusese purul adevăr în legătură cu toate, chiar de la început.

Voia liniște și munca lui. Și mândria lui, își spuse el în timp ce apa îi șiroia de pe mâini. Mândria care refuza să accepte ideea că drumul îi fusese stabilit deja. În cele din urmă avea să rămână numai cu atât?

Pustiul se întindea în fața lui uluitor. Acestea erau alternativele lui? Acceptare sau singurătate?

Cu mâini nesigure, luă un prosop, se șterse și se uită la figurina din lut.

- Tu știi deja, nu? Ai știut de la bun început.

Aruncă prosopul și porni spre ușă. Lumina se schimbă, devenind mai slabă chiar când deschise ușa brusc. Nori negri de furtună acopereau marea.

Se uiță spre casă și ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Ea vopsise jaluzelele. Acesta era singurul lucru la care se putea gândi. Perdelele dansau vesele în bătaia vântului. Agățase un coș cu flori lângă ușă.

Cum putea un bărbat să-i reziste unei astfel de femei?

Cum putea fi o capcană, când lăsase totul, chiar și pe sine, descuiat și nepăzit? Totul sau nimic? De ce să traiască fără nimic?

Porni repede spre casă și, când mai avea trei pași până la ușă, descoperi că nu mai putea să înainteze.

- Nu.

Negarea și un pic de teamă îi înăspriă vocea când împingea aerul fără niciun rezultat.

- Să te ia naiba! Acum mă ții departe de ea? strigă, dar numele ei fu luat de vânt și primele picături de ploaie începură să cadă.

- Bine. Așa să fie atunci, spuse el și, gâfâind, se dădu înapoi. O să vedem ce-o să se întâmple până la urmă.

Astfel că porni prin furtună spre locul care îi chema sângele.

♥♥♥

Ea se trezi cu un tresărit și cu ecoul numelui ei în urechi. Era înconjurată de întuneric.

- Conal?

Dezorientată, se dădu jos din pat și întinse mâna spre lampă. Dar lumina nu se aprinse când apăsă pe întrerupător.

O furtună, se gândi ea amețită.

Începuse furtuna. Trebuia să închidă ferestrele.

Bâjbâi după lumânare, dar imediat mâna îi zvâcni și o răsturnă de pe masă.

Întuneric? Cum putea să fie întuneric?

Ora. Cât era ceasul, oare? Căută lumânarea disperată și găsi chibritul.

Înainte să apuce s-o aprindă, un fulger lumină încăperea și ea văzu cadranul ceasului.

"Ora unsprezece."

Nu! Era imposibil. Dormise până în ultimul ceas al celei mai lungi zile.

- Conal? strigă ea ieșind în fugă din casă, în vântul care sufla cu putere.

Ploaia o udă learcă până la atelier și se chinui să deschidă ușa.

Nu era acolo. Plecase. Făcând un efort să nu se lase cuprinsă de disperare, pipăi de-a lungul pereților, căutând rafturile și pe rafturi lanterna pe care o văzuse odată.

Raza firavă de lumină o făcu să răsuflă ușurată, dar inima i se opri în loc când văzu ce se afla în lumină.

Propriul ei chip, propriul ei corp, cu aripi. Oare el așa o vedea?

Deșteaptă, încrezătoare și frumoasă?

- Așa mă simt. Pentru prima oară în viața mea, așa mă simt.

Stinse lanterna încet și o lăsă de o parte. Știa unde se dusese el și înțelegea, într-un fel, că trebuia să găsească drumul până acolo singură, pe întuneric, ca și el.

Lumea se dezlănțui în timp ce mergea, la fel ca în ziua când ajunsese acolo. Pământul se cutremură, cerul se despică și marea vui ca un balaur.

În loc de frică, simți emoția faptului că făcea parte din acel lucru. Ziua aceea nu avea să treacă în noapte fără ea.

Încleștându-și mâna pe steaua de la gât urmă poteca pe care o vedea la fel de limpede ca pe o hartă din mintea ei.

Era abruptă, stâncoasă și alunecoasă din cauza ploii. Dar ea nu ezită nicio clipă. Stâncile se profilau sus, ca niște uriași care dansau în mijlocul furtunii. În inima acesteia, focul echinocțiului ardea strălucitor și auriu, în ciuda ploii torențiale.

Și, în fața ei, umbra unui bărbat.

Inima ei știu, așa cum i se spusese

- Conal.

El se întoarse. Ochii îi erau plini de intensitate, ca și cum ceea ce rățăcea sălbatic în noapte era și în ființa lui.

- Allena.

- Nu, trebuie să-ți spun ceva, spuse ea înaintând fără să se grăbească. Întotdeauna ai de ales, Conal, întotdeauna există o altă direcție. Crezi că te-aș vrea fără inima ta? Crezi că te-aș ține cu asta?

Cu un gest violent, își smulse pandantivul de la gât și îl aruncă.

- Nu! strigă el repezindu-se să-l prindă, dar steaua îi atinse degetele ușor înainte să cadă în interiorul cercului. Poți să-l arunci cu atâta ușurință? Și pe mine odată cu el?

- Dacă sunt nevoită. Aș putea să plec, să am o viață fără tine și o parte din mine va plânge veșnic. Sau aș putea să rămân, să am un cămin alături de tine, să-ți dăruiesc copii, să te iubesc pentru tot ce ești. Astea sunt alternativele mele. Tu le ai pe ale tale.

Întinse brațele.

- Nu există nimic altceva în afară de tine. Niciodată n-a existat.

Emoțiile îl copleșiră.

- De două ori i-am lăsat să plece pe cei pe care i-am iubit fără să le spun. Chiar și acum, când veneam încoace, credeam c-o s-o fac din nou.

Îi dădu părul ud la o parte de pe față.

- Sunt un om capricios, Allena.

- Mi-ai mai spus asta. Nici nu mi-aș fi dat seama altfel.

El râse.

- M-ai lovi într-un asemenea moment? întrebă el făcând un pas spre ea. Ai vopsit jaluzelele.

- Și?

- O să-ți fac ghivece albastre ca să le umpli cu flori.

- Dece?

- Pentru că te iubesc.

Ea deschise gura, o închise la loc, respiră adânc.

- Pentru că am vopsit jaluzelele?

- Da. Pentru că te-ai gândit s-o faci. Pentru că ai reparat perdelele mamei. Pentru că ai cules fructe de pădure. Pentru că ai înotat goală în mare. Pentru că mă privești și vezi cine sunt. Orice te-ar fi adus aici, orice ne-ar fi adus pe amândoi aici, n-are importanță. Ceea ce simt pentru tine e foarte clar. Te rog, nu mă părăsi.

- Conal.

Furtuna din interiorul și din jurul ei se potoli.

- Nu trebuie decât să-mi ceri să nu plec și voi rămâne cu tine.

- Se spune că e un loc fermecat, dar tu ești cea care a adus magia aici. Mă iei de bărbat, Allena? o întrebă el luându-i mâna și strângându-i-o. Și dăruiește-te mie. Fă acel cămin, acea viață și acei copii alături de mine. Îți făgăduiesc să te iubesc și să te prețuiesc în fiecare clipă a vieții.

Îi ridică mâna și i-o sărută.

- Pierdusem ceva și tu mi l-ai adus înapoi. Mi-ai adus înapoi inima.

Așadar, se gândi ea, găsise cheia, până la urmă.

- Te iau, Conal, și mă dăruiesc ție, spuse ea cu ochii uscați și limpezi. Și tot ce vom face, vom face împreună. Îți promit să te iubesc acum și întotdeauna.

În clipa în care ea îl înconjură cu brațele, ceața se risipi. În marea întunecată a cerului o stea începu să pâlpâie. Focul ei țâșni în jos într-un șuvoi de flăcări aurii cu vârfurile rubinii. Aerul deveni rece, astfel că pietrele păreau sculptate în sticlă.

Și cântau în șoaptă.

- Auzi? murmură Allena.

- Da. Acolo, spuse el răsucind-o și ținând-o strâns când raza sclipitoare a stelei echinocțiului căzu între pietre și ca o săgeată se înfipse în pământ.

Pandantivul explodează ca un foc albastru și curat în formă de stea. Când steaua se uni cu o altă stea, cercul deveni lumea plină de lumină, sunet și putere.

Apoi cea mai lungă zi trecu contopindu-se cu cea mai scurtă noapte. Lumina slăbi și se stinse încetul cu încetul. Pietrele redeveniră tăcute cu un oftat.

Conal o trase și mai aproape în interiorul cercului. Focul se aprinse din nou aruncând scânteii în ochii ei, mângâindu-i pielea. El se aplecă să ridice pandantivul și punându-i-l la gât, își pecetlui promisiunea.

- E al tău, ca și mine.

- E al meu, spuse ea acoperindu-l cu mâna ei și cu a lui. Până când va fi al altcuiva. Eu voi fi a ta mereu.

Îl sărută acolo, în interiorul cercului magic, după care se dădu înapoi.

- Hai acasă, spuse ea.

♥♥♥

Unii spun că zânele ies din ascunzătorile lor pentru a sărbători și a dansa în jurul focului de echinocțiu în timp ce steaua aruncă ultimele sclipiri de lumină.

Dar cei care aveau magia în inimi și își făgăduiseră dragoste coborâra de pe stânci și merseră pe țarm spre căsuța cu jaluzele albastre care îi aștepta pe malul mării.

SFÂRȘIT